
This is the **published version** of the bachelor thesis:

Delmàs Romero, Marina. *Els punts de trobada familiar en contextos de violència de gènere i violència domèstica : protecció dels menors i execució dels drets de visita*. Treball de Final de Grau (Universitat Autònoma de Barcelona), 2026 (Dret). 62 pàg.

This version is available at <https://ddd.uab.cat/record/331859>

under the terms of the license.

TREBALL DE FI DE GRAU

**ELS PUNTS DE TROBADA FAMILIAR EN CONTEXTOS DE
VIOLÈNCIA DE GÈNERE I VIOLÈNCIA DOMÈSTICA:**

PROTECCIÓ DELS MENORS I EXECUCIÓ DELS DRETS DE VISITA

Autora: Marina Delmàs Romero

Professora/tutora: Mariona Torra Cot
Àmbit: Dret Civil

Grau en Dret, 2025-2026, grup 51.1
Cerdanyola del Vallès, 03 de gener del 2026

AGRAÏMENTS

Voldria començar aquests agraïments expressant el meu sincer reconeixement a totes les persones que, d'una manera o altra, m'han acompanyat durant el procés. Aquest treball no ha estat només un exercici acadèmic, sinó també un procés de reflexió personal, d'aprenentatge i de presa de consciència sobre una realitat sovint amagada.

En primer lloc, vull agrair a la meva tutora la seva orientació, disponibilitat i acompanyament al llarg de tot aquest procés. Les seves observacions, correccions i suggeriments m'han ajudat a aprofundir i abordar una qüestió tan sensible amb la seriositat que requereix.

També vull donar les gràcies al professorat que, al llarg del grau, m'ha transmès la importància d'entendre el dret no només com un conjunt de normes, sinó com una eina que pot contribuir a protegir drets, reparar desigualtats i donar resposta a situacions de vulnerabilitat.

Vull agrair també a la meva família el seu suport constant, la seva paciència i la confiança que han dipositat en mi, fins i tot en els moments en què jo mateixa dubtava. Gràcies per sostenir-me, per escoltar-me i per recordar-me que era capaç d'arribar fins aquí. El vostre acompanyament ha estat fonamental, no només en aquest treball, sinó durant tot el camí.

A les meves amigues i companyes, gràcies per compartir inquietuds, cansament, converses i ànims. Per entendre els moments d'estrès, per celebrar els petits avenços i per fer més lleuger un procés que, en alguns moments, ha estat intens i exigent. El vostre suport emocional també forma part d'aquest treball.

Finalment, voldria dedicar unes paraules a totes les dones que han patit o pateixen violència de gènere. Aquest treball neix del respecte cap a les seves experiències i de la convicció que cal continuar estudiant, qüestionant i millorant les respostes institucionals i jurídiques davant aquesta realitat. Escriure sobre violència de gènere implica assumir la responsabilitat de fer-ho amb cura, sensibilitat i compromís. Per això, aquest treball vol ser també una petita aportació a la necessitat de visibilitzar i entendre.

A totes les persones que m'han acompanyat en aquest camí, les que hi són i les que desgraciadament no, moltes gràcies.

ABSTRACT

Català:

L'objecte d'aquest Treball de Fi de Grau és analitzar la funció dels punts de trobada familiar en situacions de violència de gènere i violència domèstica, com a mecanisme d'execució del règim de visites i com a instrument de protecció dels menors i de les víctimes. L'estudi es centra en l'anàlisi del marc jurídic aplicable, tant estatal com autonòmic, així com en la seva interacció amb el dret de família i la normativa de protecció integral de la infància. Es presta una atenció especial al reconeixement dels menors com a víctimes directes de la violència i al principi de l'interès superior del menor com a criteri rector de les decisions judicials. A través d'un anàlisi doctrinal i jurisprudencial, s'examinen les principals problemàtiques derivades de l'aplicació pràctica dels punts de trobada familiar en contextos de risc, així com les seves limitacions estructurals i funcionals. Finalment, el treball formula diverses propostes de millora orientades a reforçar la seguretat, la coordinació institucional i l'eficàcia dels punts de trobada familiar en la protecció dels drets dels menors i de les víctimes de violència.

Anglès:

This Final Degree Project analyses the role of family meeting points in situations of gender-based violence and domestic violence, as mechanisms for the enforcement of visitation rights and as instruments for the protection of minors and victims. The study focuses on the analysis of the applicable legal framework at both state and regional levels, as well as its interaction with family law and child protection regulations. Special attention is given to the recognition of minors as direct victims of violence and to the principle of the best interests of the child as a guiding criterion in judicial decision-making. Through a doctrinal and jurisprudential analysis, the paper examines the main issues arising from the practical application of family meeting points in high-risk contexts, together with their structural and functional limitations. Finally, the study proposes several measures aimed at improving the regulation, institutional coordination and effectiveness of family meeting points in safeguarding the rights of minors and victims of violence.

Paraules clau: Punts de trobada, interès superior del menor, violència, família, intervenció.

ÍNDEX

Introducció

- A. Justificació del tema i rellevància actual
- B. Objectius i metodologia

1. Capítol I. Marc jurídic i conceptual de la violència de gènere i la violència domèstica

1.1. Concepte i diferenciació entre violència de gènere i violència domèstica

1.1.1 Violència vicaria

1.2. La violència intrafamiliar envers els menors. Concepte, fonament jurídic i protecció integral

1.3. Els fills i filles com a víctimes directes de la violència

1.4. El principi de l'interès superior del menor

1. Capítol II. Marc legal dels punts de trobada familiar

1.1. Origen, naturalesa i finalitat dels punts de trobada familiar

1.2. Regulació estatal i autonòmica

1.3. Coordinació institucional amb els òrgans judicials i serveis socials

2. Capítol III. Els punts de trobada familiar en contextos de violència de gènere i de violència domèstica

2.1. Derivació dels casos de violència als PTF. Seguiment de l'autoritat judicial.

2.2. Informes del Servei Tècnic del Punt de Trobada (STPT).

2.2.1. Contingut.

2.2.2. Compromisos dels interessats.

2.2.3. Abast i duració de la intervenció

2.3. Dificultats i problemàtiques detectades

2.4. Anàlisi de la jurisprudència recent

- 3. Capítol IV. Els menors davant la violència de gènere i la violència domèstica**
 - 3.1.** Reconeixement dels menors com a víctimes directes
 - 3.2.** Mesures de protecció judicial
 - 3.3.** El paper dels PTF com a espai de protecció i observació
- 4. Capítol V. Valoració crítica i propostes de millora**
 - 4.1.** Reflexió final respecte als punts de trobada.
 - 4.2.** Propostes de reforma normativa i de protocols
- 5. Conclusions**
- 6. Bibliografia**

INTRODUCCIÓ

A. Justificació del tema i rellevància actual

La selecció d'aquest tema recau en la importància legal i social que presenta la violència de gènere i la violència domèstica dins del dret de família, sobretot pel que fa a la defensa dels menors i l'aplicació del règim de visites en circumstàncies de perill. Els punts de trobada familiar s'han establert com una eina fonamental per a la implementació de les resolucions judicials quan hi ha un conflicte greu o antecedents de violència.

L'evolució de la normativa, amb un enfocament especial a la Llei Orgànica 8/2021, de 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència, ha enfortit el reconeixement dels menors com a víctimes directes de violència, establint el principi de l'interès superior del menor com a norma guiat per a les decisions judicials. En aquest àmbit, es manifesta una constant tensió entre el dret de visites del progenitor que no té la custòdia i la necessitat de protegir la seguretat tant física com emocional dels menors i de les víctimes.

A més, la pràctica judicial i la jurisprudència més recent revelen les limitacions de tipus normatiu i funcional dels punts de trobada familiar, fet que argumenta la necessitat d'una anàlisi legal crítica sobre la seva utilitat i adaptació com a mecanisme de protecció. Aquest estudi busca contribuir a aquest debat, oferint una anàlisi exhaustiva i propostes de millora que busquen reforçar la defensa dels drets dels menors i de les víctimes de violència.

B. Objectius i metodologia

Els objectius fonamentals d'aquest treball es troben diferenciats en dues categories principals. En primer lloc, es presentaran els objectius generals, per a tenir una idea àmplia de l'estudi, i en segon lloc, es farà una breu llista dels objectius específics per a organitzar el desenvolupament del treball.

Pel que fa a l'objectiu general, es realitzarà una anàlisi profunda sobre la funció dels punts de trobada familiar com a eina legal i social en la implementació del règim de visites en cas de violència de gènere i violència domèstica, amb la intenció de comprovar en quin grau aquests espais proporcionen una protecció real per als menors i per a les víctimes, garantint la seva seguretat física, psicològica i emocional. A més, el treball busca investigar l'equilibri entre el dret de relació del progenitor no custodi i el principi de l'interès superior del menor, examinant la seva aplicació en el sistema judicial i la seva conformitat amb la legislació actual. Finalment, s'avaluarà l'eficàcia dels punts de trobada familiar en situacions de perill, així com les seves limitacions legals i operatives, amb l'objectiu de formular propostes per millorar la protecció dels drets dels menors i de les víctimes de violència.

Amb més detall, profunditzarem en la normativa vigent. L'estudi del marc legal aplicable als punts de trobada familiar, tant a nivell nacional com autonòmic, amb una especial atenció a la regulació vigent a Catalunya. L'anàlisi de la connexió entre la violència de gènere, la violència domèstica i el dret de família, considerant com aquestes circumstàncies influeixen en les resolucions judicials sobre la guarda, la custòdia, la potestat parental i el règim de visites. L'estudi del reconeixement dels menors com a víctimes directes de la violència familiar, especialment a partir de la Llei orgànica 8/2021, de 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència, i l'examen de les implicacions legals d'aquest reconeixement en els procediments familiars. Avaluació de la pràctica dels punts de trobada familiar en situacions de violència, analitzant els protocols de seguretat, els tipus d'intervenció i el paper dels professionals implicats. L'exploració de la jurisprudència recent del Tribunal Suprem i de les Audiències Provincials pel que fa a la suspensió, restricció o manteniment del règim de visites en contextos de violència de gènere o domèstica. La identificació de les principals dificultats i problemes relacionats amb els punts de trobada familiar, com ara la revictimització de dones i menors, la falta d'homogeneïtat territorial o la insuficiència de recursos. I finalment, la creació de propostes per millorar la normativa, les institucions i els procediments per a assegurar una aplicació més uniforme, segura i efectiva dels punts de trobada familiar.

1. CAPÍTOL I. MARC JURÍDIC I CONCEPTUAL DE LA VIOLÈNCIA DE GÈNERE I DOMÈSTICA.

1.1. Concepte i diferenciació entre violència de gènere i violència domèstica

La violència que es produeix en les relacions afectives i familiars representa una greu infracció dels drets bàsics reconeguts per la Constitució espanyola, en endavant CE, sobretot el dret a la dignitat de la persona (art. 10 CE), el dret a la integritat física i moral (art. 15 CE) i el principi d'igualtat material (art. 9.2 CE). En aquest context, l'ordenament jurídic espanyol distingeix de manera conceptual, normativa i judicial entre la violència de gènere i la violència domèstica, tenint en compte la naturalesa i la base de cadascun d'aquests fenòmens.

La violència de gènere s'estableix legalment a l'article 1 de la Llei Orgànica 1/2004, del 28 de desembre, de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere, com aquella violència que es comet contra les dones pel simple fet de ser-ho, com a expressió de la discriminació, la desigualtat de condicions i les relacions de poder entre homes i dones. Aquesta definició inclou un element estructural i final: la violència no es pot explicar només per un conflicte personal, sinó que sorgeix d'una relació de dominació basada en el gènere.

El Tribunal Constitucional ha donat suport a aquesta perspectiva afirmant que la violència de gènere és una realitat social particular i diferent, marcada per la continuïtat d'una desigualtat material entre homes i dones. Per tant, un exemple il·lustratiu, el trobem al cas dictat pel Tribunal Constitucional, Sala Segona. (2011). *Sentència 67/2011, de 16 de maig*, on s'indica que el tractament penal específic establert a la Llei Orgànica 1/2004 no infringeix el principi d'igualtat, ja que persegueix una finalitat constitucionalment vàlida de protecció reforçada d'un grup especialment vulnerable davant d'una violència que presenta caràcters propis i diferenciats.

D'altra banda, el Tribunal Suprem ha remarcat que la violència de gènere requereix una interpretació contextual de la conducta, relacionada amb una relació de poder i submissió. En aquest sentit, ha indicat que no tota agressió que ocorre dins d'una parella es considera violència de gènere, sinó només aquella que es produeix en un entorn de desigualtat estructural i dominació masculina, Audiència Provincial de La Corunya, Secció Quarta. (2024). *Sentència núm. 417/2024, de 12 de juliol* (rec. 379/2024)¹.

En canvi, la violència domèstica es regula a l'article 173.2 del Codi Penal, que descriu la violència habitual que es produeix en l'àmbit familiar o de convivència, independentment del sexe tant de l'agressor com de la víctima. En aquest cas, el bé jurídic protegit no és la igualtat de gènere, sinó la convivència familiar, la pau en el nucli familiar i la defensa de les persones més vulnerables en aquest entorn.

Aquesta distinció té implicacions legals importants tant en el camp penal com en l'àmbit civil i assistencial, ja que determina el tipus de reacció institucional, les mesures cautelars que poden aplicar-se i els mecanismes de protecció per a les víctimes. La diferència entre violència de gènere i violència domèstica és especialment important en aquells casos on hi ha fills i filles menors, ja que la seva protecció requereix una valoració global del context de violència.

¹ Resulta rellevant perquè confirma l'atribució de la guarda i custòdia dels menors a la mare i la decisió de no establir cap règim de visites ni de comunicacions amb el pare, en un context marcat per la violència de gènere i per l'existència d'una ordre de protecció a favor de la mare.

La sentència posa de manifest que els menors no poden ser considerats simples espectadors de la violència exercida contra la mare, sinó que també en poden resultar directament afectats, especialment quan han presenciat episodis violents dins l'àmbit familiar. Per aquest motiu, l'Audiència Provincial entén que el règim de visites no pot acordar-se de manera automàtica, sinó que ha de valorar-se sempre en funció de les circumstàncies concretes del cas i, sobretot, de si el contacte amb el progenitor no custodi és segur i beneficiós per als infants.

En aquest sentit, la resolució dona prevalença al principi de l'interès superior del menor, que se situa per damunt del dret del progenitor a mantenir relacions amb els seus fills quan aquest contacte pot comprometre'n el benestar físic, psicològic o emocional. Així, la sentència és especialment útil per al present treball, ja que reforça la idea que els punts de trobada familiar no han de funcionar com un mecanisme automàtic per garantir visites en qualsevol situació, sinó que només han d'intervenir quan el contacte familiar pugui desenvolupar-se en condicions reals de seguretat i protecció per als menors.

1.1.1. Violència vicària

La violència vicària és una de les formes més greus de la violència de gènere, ja que implica utilitzar els fills i filles, o altres persones importants per a la dona, per causar-li un gran dolor psicològic. Aquesta tipologia de violència es distingeix perquè l'agressor dirigeix la seva agressivitat cap a tercers per aconseguir controlar, castigar i dominar la mare. Encara que el concepte de violència vicària va aparèixer primer en el camp doctrinal i psicològic, els legisladors han anat incorporant aquesta realitat al dret positiu. La Llei Orgànica 8/2021, del 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència, reconeix explícitament els menors com a víctimes directes de la violència de gènere, superant la idea tradicional que els veia només com a víctimes indirectes o testimonis del conflicte. Aquesta norma reforça el principi de l'interès superior del menor i obliga als poders públics a prendre mesures de protecció i prevenció contra qualsevol tipus de violència en el seu entorn familiar.

La jurisprudència ha començat a adoptar aquesta perspectiva, reconeixent que les agressions als fills i filles dins de contextos de violència masclista són part d'una continuïtat de violència, i no poden ser estudiades de forma aïllada o sense considerar la dominació exercida sobre la mare. La violència vicària evidencia la necessitat d'una coordinació eficient entre el sistema penal, civil i els serveis socials i de protecció a la infància, especialment pel que fa a la suspensió dels règims de visites, la guarda i custòdia, o l'exercici de la pàtria potestat quan existeixin indicis clars de violència. El marc jurídic present és fonamental per entendre el paper dels Punts de Trobada Familiar com a recurs especialitzat de protecció en situacions de violència de gènere, domèstica i, especialment, en casos de violència vicària.

Aquests espais es dissenyen com a àrees neutrals i supervisades que busquen garantir el dret de relació dels menors amb ambdós progenitors, sempre que sigui segur i respecti el seu interès superior. En situacions de violència de gènere, els Punts de Trobada Familiar tenen un paper preventiu important, ja que ajuden a evitar que les dones i els menors siguin revictimitzats, així com a l'ús dels fills i filles com a mitjans de control o pressió. La seva intervenció és especialment important en casos de violència vicària, ja que el règim de visites pot esdevenir un entorn perillós si no hi ha la supervisió

adequada. Per tant, els Punts de Trobada Familiar es converteixen en una eina clau per garantir de manera efectiva el principi de protecció integral de les víctimes, funcionant com a mecanisme de coordinació entre l'autoritat judicial, els serveis socials i els sistemes de protecció a la infància, contribuint a una resposta institucional que sigui coherent amb el marc jurídic de la violència de gènere i domèstica.

1.2. La violència intrafamiliar envers els menors. Concepte, fonament jurídic i protecció integral

La violència familiar contra els infants és considerada una de les més greus violacions dels drets bàsics reconeguts tant per la constitució com per les lleis internacionals sobre drets humans. La seva gravetat especial prové no només de la vulnerabilitat natural dels infants, sinó també perquè aquesta violència es dona en l'entorn que ha de proporcionar la seva seguretat i creixement: la família.

Des de la perspectiva legal, es defineix la violència familiar contra els infants com qualsevol acció o falta d'acció, ja sigui repetida o aïllada, en el context familiar que provoqui o pugui causar dany físic, psicològic, emocional o moral a l'infant. Això inclou la negligència, l'abús físic o psicològic, els abusos sexuals i l'exposició a violència entre adults. En aquest sentit, s'ha destacat que la contínua exposició dels infants a situacions de violència és, en si mateixa, una forma de maltractament, encara que no hi hagi una agressió directa.

Aquest enfocament ha estat progressivament acceptat pel legislador espanyol, especialment amb l'aprovació de la Llei Orgànica 8/2021, del 4 de juny, destinada a la protecció total dels infants i adolescents davant la violència. Aquesta norma proposa un model de protecció integral centrat en la prevenció, la identificació precoç i la reparació dels danys. Es parteix d'una idea àmplia de violència, incloent no només les agressions immediates, sinó també la violència psicològica, l'absència emocional i la convivència amb situacions de violència domèstica o de gènere.

La base constitucional d'aquesta protecció reforçada es troba a l'article 39 de la Constitució Espanyola, que requereix als poders públics que assegurin la protecció

integral dels infants. Aquest mandat ha estat desenvolupat per la Llei Orgànica 1/1996, que estableix el principi de l'interès superior del menor com a criteri prioritari en qualsevol decisió. La doctrina legal ha assenyalat que aquest principi no és una clàusula general o indeterminada, sinó un veritable criteri legal que ha de guiar qualsevol decisió administrativa o judicial que afecti a un menor.

Des d'una perspectiva teòrica, molts autors han advertit que la violència familiar contra els infants no pot ser tractada només des d'un punt de vista penal, ja que això comportaria una resposta insuficient. És per això que s'ha defensat la necessitat d'un model d'intervenció integral que combini instruments de drets penals, civils, protecció administrativa i serveis socials, per tal de prevenir la cronificació dels danys i assegurar un desenvolupament saludable per als infants.

En l'àmbit penal, el Codi Penal inclou diversos delictes per a la protecció dels infants davant la violència familiar, com el delictes de maltractament habitual en el si de la família i d'altres contra la integritat moral i la llibertat sexual. Tanmateix, s'ha subratllat que la resposta penal ha de ser acompanyada immediatament de mesures de protecció, com ara ordres d'allunyament, suspensió del règim de visites o limitacions en l'exercici de la potestat parental, en casos amb indicis de risc per a l'infant. La jurisprudència ha estat ampliant la comprensió del que és la violència familiar contra els infants, reconeixent que la seva protecció requereix una visió exhaustiva del context familiar i de les dinàmiques relacionals. En aquest sentit, els tribunals han afirmat que simplement viure en un entorn de violència recurrent pot justificar l'adopció de mesures de protecció, sense necessitat de demostrar un dany físic immediat, aplicant el principi de l'interès superior del menor.

Finalment, la doctrina coincideix a dir que la violència familiar contra els infants està estretament relacionada amb altres formes de violència, com la violència de gènere i la violència vicària, la qual cosa requereix una resposta coordinada entre els diferents àmbits legals i els sistemes de protecció social. Aquesta connexió és particularment important en el context del dret de família, on les decisions sobre custòdia, règim de

visites o l'ús de serveis com Punts de Trobada Familiar han de prendre's des d'una perspectiva preventiva, garantint la seguretat i el benestar dels infants en tot moment.

1.3. Els fills i filles com a víctimes directes de la violència

Tradicionalment, les normatives legals havien considerat els fills i filles de dones que han patit violència de gènere com a víctimes indirectes o testimonis de la violència que patia la mare. Tanmateix, l'evolució de les lleis i de les idees en les últimes dècades ha provocat un canvi en la manera d'evaluar-se, reconeixent els infants com a víctimes directes de la violència quan viuen en entorns familiars on hi ha violència de gènere o familiar. Aquest reconeixement es basa en proves àmpliament documentades per experts en la matèria que demostren que els menors exposats a situacions violentes a casa sofreixen conseqüències profundes en el seu desenvolupament emocional, psicològic i social, que són comparables, en molts aspectes, al maltractament directe. En aquesta línia, nombrosos informes han mostrat que els nens que creixen en ambients violents pateixen nivells més alts d'ansietat, trastorns emocionals, problemes en les seves interaccions socials i un major perill de repetir conductes violentes quan siguin adults.

Aquest canvi de perspectiva ha estat formalitzat en la legislació espanyola. La Llei Orgànica 8/2021, que busca garantir la protecció completa de la infància i l'adolescència enfront de la violència, reconeix explícitament els menors com a víctimes de la violència de gènere dins del seu entorn familiar, indicant que la seva exposició a aquesta violència ja és una forma de maltractament. Aquesta norma reforça el mandat establert a l'article 39 de la Constitució Espanyola, que indica la responsabilitat dels governs de garantir la protecció integral dels infants, així com el principi de protecció de la infància que es reconeix en acords internacionals com la Convenció de les Nacions Unides sobre els Drets de l'Infant de 1989.

D'acord amb aquesta evolució legal, la jurisprudència ha anat reconeixent la importància d'examinar les situacions de violència familiar d'una manera més àmplia que inclogui als menors com a víctimes. En aquest sentit, el Tribunal Suprem ha indicat que la presència de violència de gènere en el nucli familiar és un factor de risc

significatiu per al desenvolupament dels infants, i que aquesta realitat ha de ser considerada en les decisions que afecten la guarda, la custòdia i els règims de visites. Aquest reconeixement és molt important en el context del dret de família, especialment pel que fa a la regulació del dret dels menors a relacionar-se amb els seus pares. Històricament, el règim de visites ha estat vist com un dret del progenitor que no té la custòdia i, simultàniament, com un dret del menor a mantenir vincles amb ambdós pares.

És en aquesta situació on els Punts de Trobada Familiar adquireixen una gran importància, ja que són mecanismes d'intervenció especialitzada que faciliten el manteniment de la relació entre el menor i el progenitor no custodial en un entorn segur, sempre que sigui possible i adequat. Aquests espais controlats estan dissenyats per prevenir situacions de perill, minvar el conflicte entre els pares i protegir els menors en casos amb historial de violència o gran conflicte familiar. D'aquesta manera, el reconeixement dels fills i filles com a víctimes directes de la violència no significa només un canvi de pensament, sinó també una nova definició de les polítiques públiques i dels sistemes legals que busquen garantir la seva protecció, entre els quals els Punts de Trobada Familiar esdevenen una eina essencial per assegurar que els règims de visites es puguin dur a terme de manera segura.

1.4. El principi de l'interès superior del menor

El principi de la consideració prioritària dels menors és un dels fonaments bàsics del sistema legal dedicat a la protecció infantil i s'ha convertit en la guia principal per a totes les decisions administratives o judicials que afectin un menor. Aquest principi, que té un origen internacional, està reconegut a l'article 3.1 de la Convenció sobre els Drets de l'Infant de 1989, que indica que en qualsevol mesura que impliqui infants adoptades per organismes públics o privats, jutges o autoritats, l'interès superior del menor ha de ser una prioritat absoluta.

A l'ordenament jurídic espanyol, aquest principi ha estat inclòs i desenvolupat a través de la Llei Orgànica 1/1996, sobre la protecció jurídica dels menors, que ha estat

modificada per la Llei Orgànica 8/2015 i posteriorment reforçada per la Llei Orgànica 8/2021. L'article 2 d'aquesta norma defineix l'interès superior del menor com un dret fonamental, un principi d'interpretació i una norma de procediment, que obliga les autoritats a prioritzar el benestar, la seguretat i el desenvolupament complet dels menors per sobre d'altres consideracions.

La doctrina legal ha ressaltat que aquest principi serveix com a directriu central en el dret de família, sobretot en situacions on hi ha un desacord entre els drets dels pares i els drets dels fills. En aquest aspecte, autors com Rivero Hernández o Roca i Trias han indicat que l'interès superior del menor requereix un estudi específic que contempli aspectes com la seva seguretat, el seu creixement emocional, l'estabilitat de les seves relacions afectives i la seva protecció contra qualsevol forma de violència.

De manera similar, la reforma introduïda per la Llei Orgànica 8/2021 a l'article 94 del Codi Civil especifica que no s'ha d'establir un règim de visites per al progenitor que estigui en un procés penal per delictes de violència de gènere o violència domèstica contra l'altre progenitor o els fills, a menys que un jutge determini justament que aquesta relació és advantageous per al menor. Aquesta mesura s'implanta per reforçar la protecció dels menors davant situacions de violència i per prevenir que el règim de visites esdevingui una eina per continuar amb el control o la violència contra la víctima.

En aquest context, els Punts de Trobada Familiar esdevenen una eina essencial per fer realitat el principi de consideració prioritària dels menors. Aquests serveis permeten que, en aquells casos on el contacte amb el progenitor no custodial es consideri viable però necessiti garanties de seguretat, les visites es realitzin en un ambient controlat i neutre. La intervenció dels Punts de Trobada Familiar permet així conciliar dos objectius clau del dret de família: d'una banda, la protecció real dels menors davant qualsevol situació de perill o violència; i, de l'altra, la preservació, quan sigui viable i beneficiós, del vincle familiar amb el progenitor no custodial.

En conclusió, el principi de la consideració prioritària dels menors es converteix en la norma legal clau que ha de dirigir tant la decisió judicial d'establir o limitar un règim de

visites com la intervenció dels Punts de Trobada Familiar, assegurant que qualsevol contacte parental es porti a terme en condicions que respectin la seguretat, el benestar i el desenvolupament complet dels menors.

2. CAPÍTOL II: MARC LEGAL DELS PUNTS DE TROBADA FAMILIAR.

2.1. Origen, naturalesa i finalitat dels punts de trobada familiar

Els Punts de Trobada Familiar (PTF) constitueixen un recurs sociojurídic especialitzat destinat a garantir el compliment del règim de relacions familiars en aquells supòsits en què existeixen situacions de conflicte familiar intens o circumstàncies que poden posar en risc el benestar dels menors. La seva aparició s'inscriu en el procés de transformació del dret de família contemporani, caracteritzat per la progressiva centralitat del principi de l'interès superior del menor, reconegut a l'article 39 de la Constitució Espanyola i desenvolupat posteriorment per la Llei Orgànica 1/1996, de protecció jurídica del menor, així com per les reformes introduïdes per la Llei Orgànica 8/2021, de protecció integral a la infància i l'adolescència davant la violència.

L'origen dels punts de trobada familiar es troba en experiències desenvolupades inicialment als Estats Units i al Canadà durant la dècada dels vuitanta, amb l'objectiu de proporcionar espais neutrals i supervisats per facilitar les relacions entre menors i progenitors en contextos de separació conflictiva o violència familiar. Aquest model es va introduir progressivament a Europa durant la dècada dels noranta i es va incorporar a l'ordenament jurídic espanyol com a instrument complementari al sistema judicial de família.

Des d'una perspectiva jurídica, els PTF poden definir-se com un servei tècnic especialitzat d'intervenció sociofamiliar que actua com a instrument auxiliar de l'autoritat judicial, amb la finalitat de garantir que les relacions personals entre els menors i els seus progenitors o familiars es desenvolupin en condicions de seguretat, neutralitat i protecció emocional. Una clara evidència la trobem a la resolució dictada pel Tribunal Suprem, Sala Civil. (2022). *Sentència núm. 625/2022, de 26 de setembre*, on remarcuem que els punts de trobada familiar no han de funcionar automàticament com un espai per garantir visites, sinó que la seva intervenció només és adequada quan el contacte amb el progenitor no custodi és segur i beneficiós per al menor. En contextos

de violència de gènere, la protecció de l'infant ha de prevaldre sobre el manteniment formal del vincle paternofilial².

La jurisprudència del Tribunal Suprem ha destacat reiteradament que el règim de visites constitueix una manifestació del dret del menor a mantenir relacions amb els seus progenitors, sempre que això resulti compatible amb el seu interès superior. En aquest sentit, al Tribunal Suprem, Sala civil, Secció Primera. (2013). *Sentència núm. 622/2013, del 17 d'octubre* (rec. 3144/2012), assenyala que el dret de visites no pot entendre's únicament com un dret dels progenitors, sinó com una institució jurídica orientada principalment al benefici del menor. Així mateix, al Tribunal Suprem, Sala civil, Secció Primera. (2015), la *Sentència núm. 680/2015, de 26 de novembre*, reconeix que, en situacions de conflicte o risc, la intervenció de serveis especialitzats pot resultar necessària per garantir que aquestes relacions es desenvolupin en condicions adequades. En aquest context, els punts de trobada familiar compleixen una triple finalitat. En primer lloc, protegir el menor davant possibles situacions de risc, especialment en supòsits de violència de gènere, violència domèstica o elevada conflictivitat parental. En segon lloc, facilitar la continuïtat de les relacions familiars, permetent el manteniment dels vincles afectius en un entorn segur i supervisat. Finalment, aquests serveis també desenvolupen una funció d'intervenció socioeducativa, orientada a millorar les habilitats parentals i reduir la conflictivitat familiar.

La jurisprudència ha avalat l'ús dels punts de trobada com a mecanisme adequat per garantir el desenvolupament progressiu del règim de visites en contextos de risc. Així, la jurisprudència anteriorment citada, assenyala que la utilització d'espais supervisats

² (ECLI:CA:TS:2022:3402). És rellevant perquè estima el recurs de cassació interposat per la mare i acorda la suspensió del règim de visites entre el pare i la seva filla menor, de quatre anys, en un context de violència de gènere. El pare havia estat condemnat per delictes vinculats a la violència de gènere contra la mare, i el règim de visites previst havia de desenvolupar-se de manera tutelada en un Punt de Trobada Familiar.

El Tribunal Suprem considera que, en aquest cas, el contacte amb el pare no resultava beneficiós per a la menor, ja que concorrien diversos factors de risc: els episodis reiterats de violència de gènere, els desajustos psicològics del progenitor, les dificultats per controlar els impulsos, la manca d'interès parental i la curta edat de la nena. Per això, la Sala dona prevalença a l'interès superior de la menor i entén que no és adequat exposar-la a un règim de comunicació que podria perjudicar el seu desenvolupament emocional i psicològic.

pot constituir una mesura proporcional i adequada quan existeixen indicis que el contacte directe podria afectar negativament el menor.

2.2. Regulació estatal i autonòmica

Malgrat la creixent rellevància dels punts de reunió familiar en el context de la protecció infantil i en la realització dels sistemes de visites, el sistema legal espanyol no compta amb una normativa estatal consolidada i coherent per a aquest servei. En canvi, la seva regulació es presenta de manera fragmentada, composta per diverses lleis estatals i desenvolupada principalment a través de les normatives autonòmiques. A nivell estatal, els punts de reunió familiar estan relacionats amb diferents legislacions sobre la protecció de nens i la implementació de decisions judicials relatives a la família. En concret, la Llei Orgànica 1/1996, que protegeix legalment als menors, estableix en l'article 2 que l'interès superior del menor ha de ser el principi que guiï totes les actuacions dels poders públics. Aquest principi és la base legal que justifica l'establiment de mesures de supervisió durant les visites, incloent l'ús dels punts de reunió.

De manera similar, la Llei Orgànica 8/2021, que millora els mecanismes per protegir els nens en situacions de violència, proporciona criteris més estrictes per regular els règim de visites en casos amb indicis de violència de gènere o domèstica. A nivell autonòmic, les comunitats autònomes han creat regulacions específiques per gestionar l'organització i el funcionament dels punts de reunió familiar.

A Catalunya, aquest servei forma part del sistema de serveis socials i està regulat, entre d'altres normatives, per la Llei 12/2007 sobre serveis socials, així com per les normatives administratives que regeixen el funcionament dels Punts de Reunió Familiar sota la gestió de la Generalitat de Catalunya. La jurisprudència també ha reconegut la importància dels punts de reunió en l'implementació de les resolucions judicials relacionades amb el règim de visites. Per exemple, al Tribunal Constitucional, Sala Segona. (2024). *Sentència 145/2024, de 2 de desembre* (rec. d'empara 7684/2021)³,

³ STC 145/2024, de 2 de desembre, Sala Segona del Tribunal Constitucional, recurs d'empara 7684-2021, ECLI:ES:TC:2024:145. La sentència destaca que, en contextos de violència de gènere, les decisions sobre visites, estades o comunicacions han de tenir una motivació reforçada. Això implica valorar

disposa que, en casos de conflicte familiar sever, el jutge pot adoptar mesures graduals per assegurar la relació entre pares i fills, incloent les visites en un punt de reunió familiar. De la mateixa manera, diverses audiències provincials han confirmat la idoneïtat d'aquesta opció com a mesura per protegir el menor. En aquest sentit, es considera que usar el punt de reunió familiar és una eina adequada per assegurar la seguretat del menor en contextos de elevada conflictuositat parental.

2.3. Coordinació institucional amb els òrgans judicials i serveis socials

El funcionament dels espais de trobada familiar es fonamenta en un model de coordinació entre el sistema judicial i el de serveis socials, que facilita una resposta completa davant les situacions de conflicte familiar. Els jutjats de família poden decidir que s'utilitzi l'espai de trobada familiar com a mesura de protecció o com a eina per fer complir el règim de visites. Aquesta decisió es pren habitualment en casos de separació, divorci, trencament de parelles de fet, o canvis en les mesures, així com en processos per fer complir sentències quan hi ha dificultats per seguir el règim de relacions familiars.

La intervenció dels espais de trobada sovint es fa per ordre judicial, a través d'una resolució que especifica les condicions i la durada del servei. Els equips tècnics dels espais de trobada redacten després informes sobre el seguiment de les visites, que poden ser enviats al jutjat per ajudar en les futures decisions. En aquest àmbit, la jurisprudència ha subratllat la rellevància dels informes tècnics elaborats pels experts. La jurisprudència ens indica que les resolucions judicials sobre custòdia i règim de visites han de basar-se en una valoració general de les circumstàncies, incloent-hi els informes dels equips psicosocials i serveis especialitzats. Així mateix, la col·laboració amb els serveis socials és fonamental per assegurar una intervenció apropiada en situacions de vulnerabilitat familiar. Els espais de trobada sovint treballen conjuntament amb equips d'atenció a la infància, serveis de mediació familiar i altres recursos socioeducatius, amb la finalitat de promoure la normalització de les relacions familiars.

específicament el risc, l'impacte en la mare i en la menor, i no presumir automàticament que mantenir el contacte amb el progenitor no custodi sempre respon a l'interès superior del menor.

En definitiva, els espais de trobada familiar són un element essencial de col·laboració entre el sistema judicial i el sistema de protecció social, orientat a assegurar els interessos del menor i facilitar el desenvolupament segur de les relacions familiars en situacions de conflicte o risc.

3. CAPÍTOL III. ELS PUNTS DE TROBADA FAMILIAR EN CONTEXTOS DE VIOLÈNCIA DE GÈNERE I VIOLÈNCIA DOMÈSTICA

3.1. Derivació dels casos de violència als PTF. Seguiment de l'autoritat judicial

En situacions de violència de gènere o violència familiar, els punts de reunió familiar es consideren una eina de protecció per garantir que les interaccions entre el nen i el pares es duguin a terme de forma segura.

En aquestes situacions, la referència al punt de reunió es fa habitualment mitjançant una ordre judicial dins del marc de separacions, divorcis, trencament de parelles de fet, temes de custòdia dels fills o l'execució de sentències. L'ús d'aquest servei respon a la necessitat de crear mecanismes que equilibrin el dret del nen a mantenir relacions amb els seus progenitors, tal com s'estableix en l'article 160 del Codi Civil, i el principi de l'interès superior del nen, que és el que guia qualsevol decisió que afecti a infants. Segons Santos Morón, l'ús dels punts de reunió familiar és particularment rellevant en situacions de gran conflicte o amb antecedents de violència, ja que aquests serveis ofereixen un espai neutre i controlat que redueix els riscos que pot haver-hi en les trobades entre pares i fills (Santos Morón, 2016). La jurisprudència ha validat aquesta mesura quan hi ha condicions que podrien influir en el benestar del menor.

En aquest sentit, la sentència dictada pel Tribunal Constitucional, Sala Segona. (2024). *Sentència 115/2024, de 23 de setembre* (rec. d'empara 3901-2021). Butlletí Oficial de l'Estat, núm. 263, de 31 d'octubre de 2024⁴, assenyala que el règim de visites pot tenir lloc en un punt de reunió familiar quan les circumstàncies familiars ho facin necessari per garantir la protecció del nen. A més, recorda que el dret a les visites no és absolut per al progenitor, sinó que s'ha de promoure el creixement i benestar del nen, per la qual cosa pot ser limitat o subjecte a supervisió si les circumstàncies del cas ho exigeixen. En els casos de violència de gènere, l'accés als punts de reunió també ha estat recolzat per molts tribunals, dins la sentència mencionada, observem com es va considerar que l'ús

⁴ Tribunal Constitucional, Sala Segona. (2024). *Sentència 115/2024, de 23 de setembre* (rec. d'empara 3901-2021, ECLI:CA:TC:2024:115). Butlletí Oficial de l'Estat, núm. 263, de 31 d'octubre de 2024.

d'aquest recurs pot ser adequat quan hi ha antecedents de violència o un alt nivell de conflicte entre els pares que podria perjudicar al nen.

La intervenció del punt de reunió no elimina el control judicial, sinó que es realitza sota la supervisió de l'autoritat judicial, que pot modificar o finalitzar la mesura segons l'evolució del cas i els informes elaborats pels professionals del servei.

3.2. Informes del Servei Tècnic del Punt de Trobada (STPT)

En situacions de violència de gènere o violència en l'àmbit domèstic, els punts de trobada familiar són una eina que proporciona seguretat per garantir que les interaccions entre el fill i el progenitor es duen a terme en un entorn segur. Generalment, l'accés a aquests punts es determina per una decisió judicial en casos de separacions, divorcis, trencament de parelles de fet, temes relacionats amb la custòdia dels nens o la implementació de sentències.

D'acord amb l'expressat, em complau il·lustrar aquestes al·legacions amb una prova documental que la meua gran tutora i professional ha aconseguit recuperar d'un expedient judicial. Aquest informe s'adjunta com a annex únic al treball que es troba localitzat al final del mateix. L'Annex, com a informe, prové del Servei Tècnic de Punt de Trobada de Sabadell, del Departament d'Igualtat i Feminisme de la Generalitat de Catalunya, i s'adreça al Jutjat de Violència sobre la Dona núm. 1 de Sabadell, en el marc d'una execució forçosa de Sentència.

El document inclou tres peces principals: una comunicació d'inici de la intervenció, un primer informe de seguiment i un informe final de seguiment, incidències i tancament. El contingut fa referència al règim de visites supervisades entre una menor i el progenitor no custodi, acordat judicialment mitjançant una resolució de 28 de novembre de 2024.

Els informes descriuen l'evolució de les visites, les entrevistes realitzades, les absències i incidències, així com la valoració tècnica sobre el vincle entre pare i filla i l'actitud d'ambdós progenitors. Inicialment, es proposa mantenir el règim de visites supervisades per continuar treballant el vincle i la confiança. Finalment, davant la manca de

regularitat, les incompareixences i les dificultats observades, el Servei proposa desprogramar el règim de visites i tancar la intervenció tècnica.

L'existència d'aquest servei respon a la necessitat de crear sistemes que equilibren el dret dels menors a conservar contactes amb els seus pares, com s'estableix en l'article 160 del Codi Civil, i el principi que defensa el millor dels menors, que és essencial per a qualsevol decisió que afecti els infants. Segons Santos Morón, la utilització dels punts de trobada familiar és molt rellevant en contextos amb elevats nivells de conflicte o històrics de violència, ja que aquests serveis ofereixen un espai neutral i supervisat que minimitza els riscos que poden aparèixer durant les reunions entre pares i fills (Santos Morón, 2016).

La jurisprudència ha reconegut la validesa d'aquesta mesura en circumstàncies que podrien perjudicar el benestar del menor. En aquest context, la sentència dictada pel Tribunal Suprem, Sala Civil. (2024). *Sentència núm. 915/2024, de 26 de juny* (rec. 6604/2023), assenyala que el règim de visites es pot realitzar en un punt de trobada familiar quan la situació de la família així ho exigeixi per garantir la seguretat del menor. De la mateixa manera, recorda que el dret a les visites no és absolut per al progenitor, sinó que s'estableix per afavorir el creixement i benestar del menor, per la qual cosa pot ser limitat o estar sota supervisió si les circumstàncies del cas ho necessiten. En casos de violència de gènere, l'accés als punts de trobada ha estat suportat per diverses resolucions de les audiències provincials.

Un clar exemple el veiem il·lustrat a la Sentència del Tribunal Suprem, Sala Civil. (2024). *Sentència núm. 1695/2024, de 17 de desembre*, va determinar que l'ús d'aquest servei era adequat si hi ha antecedents de violència o un alt nivell de conflicte entre els progenitors que podria afectar el menor. La intervenció del punt de trobada no exclou la supervisió judicial, sinó que es realitza sota la vigilància de l'autoritat judicial, que pot modificar o finalitzar la mesura segons l'evolució del cas i els informes elaborats pels professionals del servei.

3.2.1. Contingut

Els documents creats pels serveis tècnics dels punts de trobada familiar acostumen a contenir diferents elements que ajuden a valorar com s'ha dut a terme la intervenció.

En primer lloc, s'expliquen les situacions que han portat a la derivació al servei i les condicions fixades per l'autoritat judicial. En segon lloc, es estudia el comportament dels pares durant les visites, així com la seva manera d'actuar amb el menor i la seva capacitat per seguir les normatives del servei. També s'afegeix una avaluació del comportament del menor durant les trobades, prestant atenció a les seves respostes emocionals, el nivell de confort o incomoditat que mostra i la qualitat de la seva relació amb el progenitor que el visita.

Tal com indica De Verda i Beamonte, aquests documents tenen un paper essencial en el procés judicial, ja que proporcionen una perspectiva tècnica i imparcial sobre la dinàmica familiar, ajudant així a la presa de decisions que busquen la protecció del menor (De Verda i Beamonte, 2018).

3.2.2. Compromisos dels interessats

La participació en el servei de punt de trobada implica l'assumpció d'una sèrie de compromisos per part dels progenitors o familiars implicats. Aquests compromisos solen formalitzar-se mitjançant la signatura d'un document d'acceptació de les normes del servei.

Entre les obligacions més habituals es troben el respecte dels horaris establerts, el compliment de les indicacions dels professionals del servei i l'abstenció de conductes que puguin generar situacions de conflicte o tensió davant del menor. Aquestes normes tenen com a finalitat garantir el bon funcionament del servei i preservar l'entorn de neutralitat i seguretat que caracteritza els punts de trobada familiar.

3.2.3. Abast i duració de la intervenció

La intervenció dels punts de trobada familiar té, en principi, un caràcter temporal i instrumental, ja que la seva finalitat és facilitar la normalització progressiva de les relacions familiars.

Segons destaca la doctrina, aquests serveis no han de convertir-se en una solució permanent, sinó en un recurs transitori destinat a restablir progressivament el règim de visites en condicions normals (Santos Morón, 2016).

La duració de la intervenció dependrà de les circumstàncies del cas i de l'evolució de les relacions familiars. En alguns supòsits, la intervenció pot limitar-se a unes quantes sessions inicials, mentre que en altres casos pot prolongar-se durant períodes més llargs quan persisteixen situacions de risc o conflictivitat.

3.3. Dificultats i problemàtiques detectades

Encara que sigui útil com a eina per protegir els menors i facilitar els moments de visita en situacions de conflicte familiar, tant la doctrina com la pràctica judicial han trobat diverses dificultats en el funcionament dels punts de trobada familiar. Una de les problemàtiques més comunes és la càrrega excessiva dels serveis, provocada pel creixement continuat de casos de separacions conflictives i de processos judicials que recorren a aquest recurs. Això pot generar retards en la realització de les visites supervisades i fer que sigui complicat assegurar un seguiment adequat de cada cas. Com apunta Moreno Catena, la falta de recursos tant materials com humans pot afectar l'eficàcia d'aquesta eina i reduir la seva capacitat d'actuació real en els conflictes familiars (Moreno Catena, 2014).

A més, sovint es suma a aquesta problemàtica la diversitat dels models de gestió i regulació de les diferents comunitats autònomes, que pot provocar variacions importants en el funcionament dels punts de trobada depenent de la regió. Alguns autors han indicat

que la manca d'una regulació estatal coherent pot influir negativament en la cohesió del sistema i dificultar la col·laboració entre les diferents administracions públiques i els òrgans judicials. En aquest sentit, Santos Morón ressalta que el desenvolupament normatiu dels punts de trobada no ha estat igual en les diverses comunitats autònomes, fet que pot portar a desigualtats en l'accés a serveis i en els protocols d'intervenció (Santos Morón, 2016).

Una altra dificultat important és la temporalització i duració de les intervencions. Els punts de trobada familiar han de ser un recurs temporal destinat a facilitar la normalització gradual del règim de visites. No obstant això, en la realitat, alguns casos es per llonguen molt més del que es preveu, convertint aquest recurs en una solució gairebé permanent. Aquesta situació ha estat criticada per experts, que opinin que la intervenció hauria de tenir un període limitat i estar enfocada a aconseguir una autonomia progressiva en les relacions entre familiars.

En casos de violència de gènere o violència domèstica, diversos autors han advertit que l'ús dels punts de trobada pot ser inadequat si no es fa una avaluació exhaustiva del risc present. García Rubio assenyala que la protecció del menor requereix analitzar cada situació de manera individual i evitar l'automatització d'actions que podrien resultar perjudicials en determinats casos (García Rubio, 2017).

En aquest context, també s'han plantejat temes sobre la possible revictimització de les víctimes de violència, especialment quan l'ús del punt de trobada implica algun tipus de contacte indirecte entre la víctima i l'acusat. Per aquest motiu, la doctrina subratlla la importància d'aplicar protocols específics en els casos de violència de gènere i assegurar que les intervencions dels punts de trobada s'executen amb un enfocament de protecció integral del menor.

Finalment, també s'han identificat problemes en la coordinació entre els òrgans judicials i els serveis socials, especialment en relació amb la comunicació d'informació important sobre l'evolució dels casos. Una coordinació insuficient pot fer que la presa de decisions judicials adequades sigui més difícil i prolongar innecessàriament la intervenció dels serveis.

3.4. Anàlisi de la jurisprudència recent

La jurisprudència dels jutjats espanyols ha anat definint de manera progressiva el rol dels punts de trobada familiar en l'execució del règim de visites i en la salvaguarda dels menors en situacions de conflicte familiar. El Tribunal Suprem ha afirmat en diverses sentències que el règim de visites no és un dret absolut del pare o la mare, sinó una institució jurídica enfocada principalment en el benestar del menor. En aquest sentit, la Sentència dictada pel Tribunal Suprem, Sala Civil. (2015). *Sentència núm. 680/2015, de 26 de novembre* (rec. 36/2015), indica que el dret d'interacció entre pares i fills ha de ser sempre interpretat amb l'objectiu de protegir els interessos del menor, que és el criteri fonamental de totes les decisions judicials en aquesta matèria.

En la mateixa línia, s'estableix que el règim de visites pot ser restringit, suspès o subjecte a supervisió quan hi ha circumstàncies que poden influir en el desenvolupament emocional o psicològic del menor. Aquesta decisió reconeix que utilitzar espais supervisats, com els punts de trobada familiar, pot ser una solució adequada per assegurar el contacte entre pares i fills en condicions segures.

D'altra banda, la Sentència dictada pel Tribunal Suprem, Sala Civil. (2011). *Sentència núm. 54/2011, d'11 de febrer* (rec. 500/2008), reafirma que la supervisió de les visites pot ser necessària en situacions on hi ha indicis de conflictes o risc per al menor, i destaca que la intervenció de serveis especialitzats pot ajudar a promoure una millora en les relacions familiars. En els casos de violència de gènere, la jurisprudència adopta una postura molt prudent. A més, subratlla que, quan hi ha indicis de violència o situacions que poden posar en perill la seguretat del menor, els jutjats han d'implementar les mesures de protecció pertinents, incloent la supervisió de les visites o la seva realització en espais especialitzats.

Les audiències provincials també han creat una rica jurisprudència en aquest àmbit. Per exemple, la Sentència dictada per l'Audiència Provincial de La Corunya, Secció Tercera. (2025). *Sentència núm. 24/2025, de 22 de gener* (rec. 724/2024), confirma que

és adequat realitzar les visites en un punt de trobada familiar quan hi ha una alta conflictivitat entre els pares que pot afectar al menor. De manera semblant, considera que fer servir els punts de trobada familiar és una mesura justificable i adequada quan cal garantir la seguretat emocional del menor i evitar situacions tensades entre els progenitors.

En conjunt, la jurisprudència mostra que els jutjats han aplicat una interpretació flexible del règim de visites, adaptant-lo a les circumstàncies particulars de cada situació i prioritzant sempre el principi de l'interès superior del menor. En aquest context, els punts de trobada familiar s'han establert com una eina útil per equilibrar el dret dels pares a tenir relacions amb els seus fills i la necessitat de garantir-ne la protecció i el benestar.

4. Capítol IV. Els menors davant la violència de gènere i la violència domèstica

4.1. Reconeixement dels menors com a víctimes directes

La situació legal actual dels nens en entorns de violència de gènere i domèstica parteix d'una base consolidada: un menor no ha de ser vist com un simple espectador del conflicte adult, sinó que ha de ser reconegut com un titular de drets i interessos propis que es poden veure afectats per la violència. En aquest context, la Llei Orgànica 1/2004 assenyala clarament que la violència contra les dones també repercuteix en els menors de l'entorn familiar, considerant-los víctimes, ja sigui directament o indirectament, i estableix que les mesures de protecció han d'incloure també els fills menors i aquells sota tutela, custòdia o guarda. Aquest enfocament ha estat reforçat per la Llei orgànica 8/2021, que crea un sistema integral de protecció per a la infància contra qualsevol tipus de violència i assenyala com a principi fonamental evitar la revictimització⁵.

A més, aquesta evolució normativa s'ajusta al principi general de l'interès superior del menor, que l'article 2 de la Llei Orgànica 1/1996 defineix com l'aspecte més important en qualsevol acció o decisió que l'afecti, requerint que es doni prioritat a la seva vida, desenvolupament, necessitats emocionals i al seu dret a créixer en un ambient que no sigui violent. També, el menor té el dret de ser escoltat en qualsevol procediment administratiu o judicial que pugui afectar la seva vida personal, familiar o social, amb adaptacions de llenguatge i procediments segons l'edat i maduresa. A Catalunya, la Llei 14/2010 reafirma que l'interès superior del nen o adolescent és el principi bàsic que guia l'acció pública.

Aquesta interpretació es veu reforçada per la doctrina jurídica especialitzada. Esteve Mallent, en el seu Manual sobre violència de gènere, violència domèstica i sobre la infància, planteja la necessitat d'analitzar-les conjuntament, ja que les conseqüències d'aquestes formes de violència no afecten únicament la víctima adulta, sinó també els menors que conviuen en aquest entorn. Aquesta perspectiva permet entendre que les

⁵ Generalitat de Catalunya. (2010). *Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència*. *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* (DOGC).
García Rubio, M. P. (2020). ¿Qué es y para qué sirve el interés del menor? *Actualidad Jurídica Iberoamericana*, 13, 14–49.

mesures judicials relatives a guarda, custòdia, visites o comunicacions no poden adoptar-se de manera automàtica, sinó que han de valorar específicament el risc, l'exposició del menor a la violència i les seves necessitats de protecció.

En la mateixa línia, el Manual d'actuacions envers la violència de gènere destaca la importància de coordinar la resposta penal i civil en els casos de violència de gènere, especialment quan hi ha fills menors afectats. Aquesta obra resulta útil per reforçar la idea que la protecció de la víctima no pot quedar limitada a l'àmbit penal, sinó que també ha de projectar-se sobre les decisions familiars, com ara el règim de visites, l'ús dels punts de trobada familiar o la suspensió de les comunicacions quan aquestes puguin generar risc o revictimització.

Des d'una perspectiva teòrica, aquest canvi de model ha estat significativament desenvolupat. García Rubio argumenta que l'interès superior del menor és una categoria clau dins de l'ordenament i examina la seva funció tant en el pla normatiu com en la seva aplicació judicial. De manera similar, Domínguez Reyes destaca que la jurisprudència del Tribunal Suprem ha anat definint aquest principi com el criteri principal per resoldre conflictes familiars. D'aquesta manera, en casos de violència de gènere o domèstica, la preservació del vincle entre pares i fills no ha de ser vista com una finalitat independent, sinó més aviat com una relació que depèn de garantir la seguretat, estabilitat i recuperació emocional del menor.

Aquest mateix canvi es pot veure clarament en la normativa catalana sobre la violència vicària. La Llei 5/2008, de 24 de abril, del derecho de las mujeres a erradicar la violencia machista, defineix aquesta violència com aquella que es fa contra els fills per causar dany psicològic a la mare, i el Decret llei 26/2021, de 30 de noviembre, de modificación del libro segundo del Código civil de Cataluña en relación a la violencia vicaria, especifica que, en aquests casos, els nens són sempre víctimes de manera directa o indirecta. Així, s'ha produït un canvi en el focus del debat: no es tracta només d'ajustar el dret de visita, sinó de determinar si la relació és compatible amb l'interès superior del menor i la necessitat d'un entorn sense violència.

4.2. Mesures de protecció judicial

Les accions judicials en aquest àmbit no han de ser interpretades només com a mètodes d'ordenació de la crisi familiar, sinó com a mecanismes de protecció millorada dels drets dels infants. Segons la normativa actual, el jutge ha de crear una resposta tant provisional com definitiva que eviti que es repeteixin riscos, detingui la continuïtat de la violència i previngui noves formes de victimització. Aquesta tasca de protecció es fa més intensa quan, a més del conflicte entre pares, hi ha indicis de violència de gènere, violència domèstica o violència vicària. En el dret estatal, l'article 94 del Codi civil indica que, com a regla general, no es pot establir un règim de visites o estades, o s'ha de suspendre si ja existeix, per al progenitor que està implicat en un procés penal per atemptats greus contra l'altre progenitor o els fills, o quan hi ha indicis clars de violència domèstica o de gènere.

La possibilitat excepcional d'establir algun règim de relació està subjecta a una decisió motivada, que ha de basar-se en l'interès superior del menor i que ha de ser precedida d'una avaluació de la situació familiar. La sentència del Tribunal Constitucional. (2022). *Sentencia 106/2022, de 13 de septiembre de 2022*. Recurso de inconstitucionalidad 5570-2021 (BOE núm. 253, de 21 de octubre de 2022)⁶ ha confirmat la constitucionalitat d'aquest règim, subratllant que la interpretació de la norma ha de ser sistemàtica: no es tracta d'un mecanisme automàtic, separable de la funció judicial, però tampoc hi ha espai per a decisions que siguin estandarditzades o poc justament motuades.

La jurisprudència constitucional més recent ha aprofundit encara més en aquesta exigència. La sentència del Tribunal Constitucional. (2025). *Sentencia 54/2025, de 10 de marzo de 2025*. Recurso de amparo 2024-2022 (BOE núm. 88, de 11 de abril de 2025)⁷ afirma que, al prendre mesures provisionals en un context de violència de gènere, el tribunal té l'obligació d'una motivació reforçada i ha de valorar adequadament

⁶ Tribunal Constitucional. (2022). *Sentencia 106/2022, de 13 de septiembre de 2022. Recurso de inconstitucionalidad 5570-2021* (BOE núm. 253, de 21 de octubre de 2022). ECLI:ES:TC:2022:106. Recurs d'inconstitucionalitat 5570-2021.

⁷ Tribunal Constitucional. (2025). *Sentencia 54/2025, de 10 de marzo de 2025. Recurso de amparo 2024-2022* (BOE núm. 88, de 11 de abril de 2025, pp. 51371-51398). ECLI:ES:TC:2025:54.

tant les noves circumstàncies com les dinàmiques de la violència masclista. Aquesta doctrina és totalment aplicable als dictàmens sobre guarda, custòdia, comunicacions i estades, ja que tots aquests aspectes tenen un impacte directe sobre la seguretat i l'estabilitat dels menors. En la normativa catalana, la protecció és igualment ferma. L'article 233-11 del Codi civil de Catalunya prohibeix concedir la guarda i establir, o mantenir suspès, si ja hi és, qualsevol règim d'estades, comunicació o relació quan hi hagi indicis clars de violència domèstica o masclista, o quan el progenitor estigui implicat en determinats processos penals. A més, l'article 236-5 nega el dret a tenir contacte personal amb els fills en aquestes situacions, tot i que excepcionalment permet un règim justificat i en interès del menor, després de considerar si té la capacitat necessària.

Al mencionat amb anterioritat, sumem l'article 236-8. 2. d, que eximeix del consentiment del progenitor violent per a l'atenció i suport psicològic dels infants en els casos previstos per la llei. Recentment, la doctrina civilista també ha insistit en aquesta idea. García Mayo, analitzant la reforma del Codi civil introduïda per la Llei 8/2021 sobre l'article 94, subratlla que la qüestió ja no es resol simplement en termes de disponibilitat de contacte, sinó en la compatibilitat efectiva del règim relacional amb l'interès superior del menor. De la mateixa manera, els manuals actuals de dret de família, com l'obra coordinada per De Verda i Beamonte, posen la protecció del menor i la limitació del contacte perjudicial com a aspectes centrals del dret de família actual.

4.3. El paper dels PTF com a espai de protecció i observació

En aquest context, el punt de trobada familiar no es pot considerar simplement un instrument logístic per a l'execució formal de resolucions judicials. La seva funció és exclusivament de cura: actua quan la relació entre pares i fills no pot continuar de manera habitual amb seguretat, i quan es requereix una supervisió especialitzada per evitar perjudicis al menor.

El dret català ho indica clarament en la disposició addicional setena del Codi civil de Catalunya, que permet encarregar la supervisió del règim de relacions personals a la

xarxa de serveis socials o al punt de trobada familiar en situacions de risc social o perill. A més, aquesta norma imposa a l'autoritat judicial la responsabilitat de definir la modalitat d'intervenció i demana informes de seguiment cada tres mesos, amb l'opció de proposar canvis o fins i tot anul·lar la mesura si la relació pot perjudicar el menor. La configuració administrativa del servei a Catalunya reforça aquesta natura protectora. Segons la informació oficial del Departament d'Igualtat i Feminisme, els STPT són espais neutrals i temporals, amb personal especialitzat, als quals només es pot accedir a través d'una derivació judicial o de la DGAIA⁸ (la Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i Adolescència -que ha substituït la DGAIA-). La seva funció és normalitzar l'exercici dels drets de relació i comunicació dels menors en situacions conflictius, però sempre tenint en compte l'evolució de l'infant i amb un enfocament de protecció.

El servei contempla intercanvis, visites supervisades i visites tutelades, aquestes últimes són per a situacions d'alt risc. Des d'una perspectiva estrictament legal, la utilitat del PTF no només és executiva, sinó també probatòria i d'observació. L'observació tècnica del desenvolupament de les visites permet identificar por, rebuig, alteracions emocionals, dèficits en la competència parental o altres indicadors rellevants per a la revisió judicial de la mesura. No obstant això, aquesta funció tècnica no pot substituir la competència decisòria dels tribunals. La *Sentència 1097/2024*, Sala Primera del Tribunal Suprem, 21 de febrer de 2024, rec. 3502/2023⁹ és especialment clara en aquest aspecte quan considera inadequat deixar que el PEF decideixi sobre un sistema de pernoctes sense un control judicial previ, i exigeix que qualsevol ampliació del règim sigui objecte d'una resolució judicial degudament motivada, després d'escoltar les parts i els menors, així com d'obtenir els informes tècnics necessaris.

⁸ STS 3546/2024, Sala Primera del Tribunal Suprem, 26 de juny de 2024, rec. 6604/2023, ECLI:ES:TS:2024:3546. La Sala entén que, atenent les circumstàncies del cas, no escau ni tan sols un règim de comunicació en punt de trobada i acorda la suspensió de les comunicacions fins que es constatin canvis en l'aptitud i el comportament del progenitor.

⁹ STS 1097/2024, Sala Primera del Tribunal Suprem, 21 de febrer de 2024, rec. 3502/2023, ECLI:ES:TS:2024:1097. La sentència té en compte antecedents de violència de gènere i conductes greument inadequades del pare, incloses algunes produïdes en el marc del punt de trobada, per concloure que no reuneix condicions per assumir funcions parentals de major intensitat

En els casos de violència de gènere i violència domèstica, el PTF només és legalment vàlid si actua com un recurs de protecció provisional, d'observació especialitzada i de control temporal, però mai com a mecanisme de normalització sense càlcul d'un contacte potencialment perillós. La prioritat de l'interès superior del menor fa necessari entendre que el PTF no substitueix l'anàlisi judicial, sinó que la complementa amb informació tècnica qualificada; i també fa imprescindible rebutjar qualsevol utilització del servei que transformi la supervisió temporal en una allargada indefinida d'una relació perjudicial.

Finalment, és especialment significativa, per la seva proximitat material amb l'objecte del teu TFG, la *Sentència núm. 172/2024*¹⁰ del Jutjat de Primera Instància núm. 19 de Barcelona, de 15 d'abril de 2024. En aquest cas, la magistrada desestima la pretensió paterna de modificació de mesures, suprimeix les visites, atribueix a la mare l'exercici exclusiu de determinades facultats de la potestat parental i adopta mesures addicionals de protecció, tot recolzant-se en informes clínics i socials que acreditaven por, estrès posttraumàtic i risc per a la menor. La resolució és especialment valuosa perquè exemplifica, de forma molt clara, com el sistema judicial pot llegir el menor com a víctima directa i el règim de relacions com una qüestió de protecció, no de mera simetria formal entre progenitors.

¹⁰ Sentència núm. 172/2024, Jutjat de Primera Instància núm. 19 de Barcelona (Família), 15 d'abril de 2024, procediment de modificació de mesures 315/2022-D, magistrada-jutgessa Isabel Giménez García. La resolució suprimeix les visites, atribueix a la mare l'exercici exclusiu de facultats parentals en matèria sanitària, administrativa i educativa, i adopta mesures addicionals de protecció de la menor.

5. Capítol V. Valoració crítica i propostes de millora

5.1. Reflexió final respecte als punts de trobada.

Els punts de trobada familiar són una ajuda significativa en moments complicats dins de les famílies, com quan hi ha múltiples desavinences, els pares no arriben a un acord o els nens es troben en situació de risc. Aquests espais proporcionen un ambient neutral i segur on els nens poden trobar-se amb els seus pares o familiars sense cap perill.

L'objectiu no és que aquests espais substitueixin les relacions familiars normals, sinó que contribueixin a assegurar que els menors puguin relacionar-se amb els seus progenitors d'una manera segura, intentant tornar a restablir el vincle trencat derivat dels conflictes previs que han propiciat el trencament.

Des d'un enfocament crític, aquests serveis són valuosos ja que presenten una solució intermediària entre prohibir que els nens mantinguin una relació amb els seus pares i permetre que les relacions familiars es desenvolupin sense supervisió. Els punts de reunió poden ajudar a protegir els nens i a observar l'evolució de la dinàmica familiar.

La legislació també estableix que els punts de trobada no poden convertir-se en una solució automàtica o permanent. Dins de la legislació mencionada durant el redactat, trobem resalat que aquests poden elaborar informes i recomanacions, però no tenen la capacitat de decidir sobre les visites dels nens sense la intervenció del jutjat. El jutjat sempre ha de revisar els informes tècnics i escoltar les parts abans de prendre una decisió.

Un aspecte fonamental en el funcionament dels punts de reunió són els informes de seguiment. Aquests documents analitzen com transcorren les visites, el comportament dels pares i l'estat del nen. Amb aquesta informació, el punt de reunió pot proposar al jutjat canvis en el règim de visites, com reduir la supervisió o fins i tot suspendre les visites si és més beneficiós per al nen.

A més, hi ha informes que poden ser negatius si es detecten problemes greus, com la falta de col·laboració per part dels pares o el mal comportament de les parts, incloent nens i progenitors. En aquests casos, el jutjat pot optar per modificar o fins i tot anul·lar les visites si considera que és més adequat per al benestar del menor.

Pel que fa a la durada, els punts de reunió han de ser temporals. La seva finalitat és contribuir a normalitzar les relacions familiars, no perllongar els conflictes. Per això, els informes han de ser periòdics, cada tres mesos, i han de servir per determinar si el servei continua sent necessari o si s'ha de començar a disminuir la intervenció.

Es rellevant mencionar que, punts de trobada familiar són una eina valuosa però només si s'apliquen de manera excepcional, temporal i sempre amb l'enfocament en el millor per als menors. La seva funció no és forçar les relacions familiars, sinó garantir que els nens puguin mantenir relacions segures i saludables amb els seus pares.

5.2. Propostes de reforma normativa i de protocols.

A partir de l'anàlisi crítica del funcionament dels punts de trobada familiar i de les entrevistes amb professionals del servei, es poden proposar diverses millores. La idea principal és que els punts de trobada son un recurs essencial, però la seva eficàcia depèn de tres factors clau: una bona cobertura territorial, un pressupost adequat i l'existència d'equips professionals estables i ben formats.

En primer lloc, caldria millorar la implementació territorial dels punts de trobada. Seria ideal assegurar, com a mínim, un punt de trobada per cada partit judicial, o establir criteris de proximitat que evitin desplaçaments excessius per a les famílies. Actualment, en alguns casos, el servei és comarcal, de manera que famílies d'un municipi poden haver de desplaçar-se a un altre, com passa a Sabadell o Mollet del Vallès. Aquesta situació pot complicar el compliment del règim de visites, especialment quan hi ha pocs recursos econòmics, dificultats de transport o horaris laborals incompatibles.

En segon lloc, és fonamental augmentar el pressupost públic destinat als PTF. Els problemes pressupostaris afecten directament la qualitat del servei, ja que limiten el nombre de centres disponibles, la seva disponibilitat horària i la capacitat de contractar més professionals. Si el punt de trobada és un recurs regulat judicialment o pels serveis de protecció, hauria d'ajustar-se a les necessitats reals de les famílies i no estar condicionat només per la falta de recursos materials.

En tercer lloc, cal assegurar que hi hagi personal qualificat, suficient i estable. Treballar en un punt de trobada requereix formació específica en infància, dret de família, violència masclista, gestió de conflictes i elaboració d'informes tècnics. Per això, seria recomanable avançar cap a un model amb professionals vinculats a règims públics, amb places temporals o permanents, però amb més estabilitat laboral.

En quart lloc, seria necessari ampliar les hores disponibles del servei. Sovint, el punt de trobada informa a les parts sobre les hores que tenen disponibles, però aquestes no sempre s'ajusten a les necessitats laborals, escolars o familiars. Una millora en el protocol hauria de considerar més franges horàries durant les tardes, els caps de setmana i els períodes de vacances. Ara bé, aquesta ampliació només seria viable si ve acompanyada d'un pressupost més gran i d'un increment de personal.

La reforma dels punts de trobada familiar hauria de centrar-se en quatre aspectes principals: més cobertura territorial, més pressupost públic, més estabilitat professional i protocols més clars. Només així, aquest recurs podrà ser realment efectiu donant el suport, observació i protecció dels infants en situacions de conflicte familiar.

6. Conclusions

L'anàlisi realitzada permet concloure que els punts de trobada familiar constitueixen un recurs sociojurídic essencial en l'àmbit del dret de família, especialment en aquells supòsits en què el règim de visites, estades o comunicacions es desenvolupa en un context d'alta conflictivitat, violència de gènere, violència domèstica, violència vicària o risc per al menor. La seva funció no pot entendre's únicament com una eina logística destinada a facilitar l'entrega i recollida dels infants, sinó com un instrument especialitzat de protecció, observació i seguiment, orientat a garantir que les relacions familiars es duguin a terme, quan sigui possible, en condicions de seguretat, neutralitat i respecte al benestar emocional de l'infant.

En aquest sentit, i atès que el règim de permanències és concebut com a dret del menor, el règim de visites no ha de ser pensat com un dret absolut del progenitor no custodi, sinó com una institució jurídica sotmesa sempre al principi de l'interès superior del menor. Aquest principi ha d'orientar totes les decisions judicials i administratives que afecten infants i adolescents, i exigeix valorar en cada cas concret si el manteniment del contacte amb el progenitor resulta realment beneficiós, segur i compatible amb el desenvolupament integral del menor. Per això, quan existeixen indicis de violència, por, rebuig, instrumentalització o afectació emocional, la protecció de l'infant ha de prevaldre davant qualsevol pretensió formal de manteniment del vincle familiar.

La recent evolució normativa, especialment arrel de la Llei Orgànica 8/2021, ha reforçat el reconeixement dels menors com a víctimes directes de la violència de gènere, domèstica i vicària. Aquest canvi de perspectiva resulta fonamental, ja que els fills i filles no poden ser considerats simples testimonis del conflicte entre adults, sinó subjectes de dret amb necessitats pròpies de protecció. Això implica que les decisions relatives a la custòdia, la potestat parental, el règim de visites i la derivació al punt de trobada no poden basar-se en una lògica de simetria entre progenitors, sinó en una valoració específica del risc i de l'impacte que la relació pot tenir sobre el menor.

Els punts de trobada familiar poden actuar com una solució intermèdia entre la suspensió total del règim de visites i el desenvolupament ordinari de les relacions familiars sense supervisió. Aquesta funció és especialment rellevant quan es considera que el contacte pot mantenir-se, però només amb determinades garanties. Ara bé, la seva utilització no pot ser automàtica, indefinida ni acrítica. El punt de trobada no ha de servir per imposar artificialment una relació familiar quan aquesta pot resultar perjudicial, sinó per comprovar, amb criteris tècnics, si el vincle pot desenvolupar-se de manera segura, progressiva i respectuosa amb les necessitats de l'infant.

La jurisprudència analitzada reforça aquesta concepció flexible i protectora del règim de visites. Els tribunals han admès la intervenció dels punts de trobada quan és necessària per preservar el vincle familiar en condicions de seguretat, però també han advertit que aquest recurs no pot substituir la decisió judicial ni prolongar-se sense una revisió adequada. Així, la sentència del Tribunal Suprem. (2022). *Sentència 625/2022, de 26 de setembre*. Sala del Civil, Secció 1a. Recurs de cassació 5819/2021, posa de manifest que, quan el contacte amb el progenitor pot resultar perjudicial per al menor, fins i tot un règim supervisat en un punt de trobada pot ser suspès. En canvi, la sentència Tribunal Suprem. Sala Civil. (2025). *Sentència núm. 729/2025, de 12 de maig*. Recurs núm. 8150/2023, evidencia que les visites supervisades poden mantenir-se quan permeten preservar el vincle familiar sense comprometre el benestar de l'infant i sempre sota condicions de seguretat. Per la seva banda, també recorda que el punt de trobada pot observar, informar i formular propostes, però que la decisió sobre l'evolució, modificació, ampliació, suspensió o finalització del règim de visites correspon exclusivament a l'òrgan judicial. Finalment, la sentència de l'Audiència Provincial de Barcelona. Secció 12a. (2025). *Sentència núm. 516/2025, de 3 de novembre*. Recurs d'apel·lació núm. 619/2024, reforça la importància dels informes periòdics del Servei Tècnic de Punt de Trobada com a instrument de seguiment tècnic, tot i que aquests informes tenen caràcter orientatiu i han de ser valorats pel jutjat.

En aquest marc, els informes de seguiment constitueixen un element fonamental en el funcionament dels punts de trobada familiar, ja que aporten al procediment judicial informació tècnica, continuada i directa sobre la realitat familiar, sovint difícil de

percebre únicament a partir de les al·legacions de les parts. Per aquest motiu, seria convenient millorar-ne el contingut mínim, la periodicitat i la qualitat tècnica. Aquests informes haurien d'incloure, com a mínim, dades sobre l'assistència i puntualitat de les parts, l'actitud dels progenitors, la resposta emocional del menor, les incidències detectades, l'evolució del vincle i una proposta tècnica degudament motivada. Tanmateix, la seva naturalesa ha de continuar sent informativa i no vinculant, per tal d'evitar una delegació indeguda de funcions jurisdiccionals en els equips tècnics.

Tot i la seva importància, els punts de trobada familiar presenten limitacions estructurals significatives. Entre les principals problemàtiques destaquen la manca d'homogeneïtat territorial, la insuficiència de recursos humans i materials, els horaris limitats de disponibilitat, la possible durada excessiva de les intervencions i el risc de revictimització en situacions de violència. Aquestes dificultats poden reduir l'eficàcia real del servei i generar desigualtats entre les famílies segons el territori on resideixin. Per tant, no n'hi ha prou amb reconèixer jurídicament la rellevància dels PTF, sinó que cal garantir una dotació adequada i una organització coherent amb les necessitats socials i judicials actuals.

Des d'una perspectiva de reforma normativa i de millora dels protocols, seria convenient avançar cap a un model més homogeni, estable, especialitzat i garantista. Això exigeix millorar la cobertura territorial, assegurar criteris efectius de proximitat, incrementar el pressupost públic destinat a aquests serveis, ampliar els horaris de disponibilitat, reforçar els equips professionals i garantir una formació específica en infància, família, violència masclista, violència vicària i trauma. També caldria establir protocols clars d'actuació davant incompliments reiterats, com ara faltes d'assistència, retards injustificats, actituds obstructives o negativa a portar el menor.

Així mateix, resulta imprescindible millorar la coordinació entre jutjats, equips psicosocials, serveis socials, la Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i Adolescència - que ha substituït la DGAIA - , serveis especialitzats en violència masclista i punts de trobada familiar. La protecció del menor requereix una intervenció integral i no fragmentada. Una comunicació deficient entre institucions pot conduir a

decisions judicials poc ajustades a la realitat del cas o a una prolongació innecessària del servei. En canvi, una coordinació adequada permet identificar riscos, adaptar les mesures, evitar la revictimització i garantir que qualsevol decisió sobre el règim relacional es basi en una valoració completa de la situació familiar.

En definitiva, els punts de trobada familiar són una eina essencial dins del sistema de protecció de la infància i del dret de família, però la seva eficàcia depèn que s'utilitzin de manera excepcional, temporal, revisable i sempre subordinada a l'interès superior del menor. L'objectiu no ha de ser mantenir formalment un règim de visites, sinó assegurar que qualsevol contacte familiar es desenvolupi en condicions de seguretat i sigui realment beneficiós per a l'infant. Per això, el futur dels PTF hauria d'orientar-se cap a un model més especialitzat, dotat de més recursos públics, amb millor coordinació institucional, protocols homogenis i una clara perspectiva de protecció integral dels menors i de les víctimes de violència.

7. BIBLIOGRAFÍA

Agencia Estatal Boletín Oficial del Estado. (2026). *Código de Violencia de Género y Doméstica*. Boletín Oficial del Estado.

Audiencia Provincial de Barcelona, Sección 12.ª. (2024, 1 de marzo). *Sentencia recaída en el recurso 789/2023*.

Audiencia Provincial de Barcelona, Sección 12.ª. (2025, 21 de febrero). *Sentencia núm. 96/2025* (rec. 806/2024).

Constitución Española. (1978). *Boletín Oficial del Estado*, núm. 311, de 29 de diciembre de 1978.

Domínguez Reyes, J. F. (2018). El interés superior del menor en la jurisprudencia del Tribunal Supremo. *Revista Crítica de Derecho Inmobiliario*, 94(768), 2212–2233.

España. (1996). *Ley Orgánica 1/1996, de 15 de enero, de Protección Jurídica del Menor, de modificación parcial del Código Civil y de la Ley de Enjuiciamiento Civil*. *Boletín Oficial del Estado*, núm. 15, de 17 de enero de 1996.

España. (2004). *Ley Orgánica 1/2004, de 28 de diciembre, de Medidas de Protección Integral contra la Violencia de Género*. *Boletín Oficial del Estado*, núm. 313, de 29 de diciembre de 2004.

España. (2021). *Ley Orgánica 8/2021, de 4 de junio, de protección integral a la infancia y la adolescencia frente a la violencia*. *Boletín Oficial del Estado*, núm. 134, de 5 de junio de 2021.

Gobierno de Canarias. (2022). *Decreto 166/2022, de 21 de julio, por el que se aprueba el Reglamento de organización y funcionamiento de los puntos de encuentro familiar*. *Boletín Oficial de Canarias*, núm. 150, de 29 de julio de 2022.

Moreno Catena, V. (2014). *Derecho de familia y protección del menor*.

Pereda, N., Águila-Otero, A., Codina, M., & Cabrera, M. (2022). *Guía común de actuación para la detección, notificación y derivación de casos de explotación sexual*

contra la infancia en centros residenciales, con especial atención a niñas y adolescentes (NIPO 048-23-042-7). Ministerio de Igualdad, Delegación del Gobierno contra la Violencia de Género.

Plataforma de Infancia. (2021). *Guía sobre la Ley Orgánica de protección integral a la infancia y la adolescencia frente a la violencia*. Ministerio de Juventud e Infancia.

Santos Morón, M. J. (2016). El régimen de visitas y el interés superior del menor. *Revista de Derecho de Familia*.

Tribunal Supremo, Sala Primera. (2024, 11 de enero). *Sentencia 33/2024* (rec. 8001/2022, ECLI:ES:TS:2024:238).

Unión Europea. (2010). *Carta de los Derechos Fundamentales de la Unión Europea* (2010/C 83/02). *Diario Oficial de la Unión Europea*, C 83, de 30 de marzo de 2010.

De Verda y Beamonte, J. R. (Coord.). (2025). *Derecho civil IV. Derecho de familia* (7.ª ed.). Tirant lo Blanch.

España. (2004). Ley Orgánica 1/2004, de 28 de diciembre, de Medidas de Protección Integral contra la Violencia de Género. *Boletín Oficial del Estado*.

España. (2021). Ley Orgánica 8/2021, de 4 de junio, de protección integral a la infancia y la adolescencia frente a la violencia. *Boletín Oficial del Estado*.

García Rubio, M. P. (2020). ¿Qué es y para qué sirve el interés del menor? *Actualidad Jurídica Iberoamericana*, 13, 14–49.

Generalitat de Catalunya. (2010). *Llei 14/2010, del 27 de maig, dels drets i les oportunitats en la infància i l'adolescència*. *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Generalitat de Catalunya. (2021). *Decret llei 26/2021, de 30 de novembre, de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya en relació amb la violència vicària*. *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

Generalitat de Catalunya, Departament d'Igualtat i Feminisme. (s. d.). Servei Tècnic de Punt de Trobada (STPT).

Tribunal Constitucional. (2022, 13 de septiembre). Sentencia 106/2022 (recurso de inconstitucionalidad 5570-2021). Boletín Oficial del Estado.

Tribunal Constitucional. (2025, 10 de marzo). Sentencia 54/2025 (recurso de amparo 2024-2022). Boletín Oficial del Estado.

Tribunal Suprem, Sala Primera. (2024, 21 de febrero). Sentencia 1097/2024 (rec. 3502/2023, ECLI:ES:TS:2024:1097).

Tribunal Suprem, Sala Primera. (2024, 26 de junio). Sentencia 3546/2024 (rec. 6604/2023, ECLI:ES:TS:2024:3546).

Juzgado de Primera Instancia n.º 19 de Barcelona. (2024, 15 de abril). Sentencia n.º 172/2024 (procedimiento de modificación de medidas 315/2022-D)

Audiencia Provincial de Barcelona, Sección 12.ª. (2025, 3 de noviembre). Sentencia núm. 516/2025 (ECLI:ES:APB:2025:10291).

Tribunal Supremo, Sala de lo Civil. (2022, 26 de septiembre). Sentencia núm. 625/2022 (ECLI:ES:TS:2022:3402).

Tribunal Supremo, Sala de lo Civil. (2024, 11 de enero). Sentencia núm. 33/2024 (ECLI:ES:TS:2024:238).

Tribunal Supremo, Sala de lo Civil. (2025, 12 de mayo). Sentencia núm. 729/2025 (ECLI:ES:TS:2025:2151).

Audiència Provincial de La Corunya, Secció Quarta. (2024). Sentència núm. 417/2024, de 12 de juliol (rec. 379/2024, ECLI:CA:APC:2024:1871).

Tribunal Suprem, Sala Civil. (2022). Sentència núm. 625/2022, de 26 de setembre (ECLI:CA:TS:2022:3402).

Tribunal Constitucional, Sala Segona. (2024). Sentència 145/2024, de 2 de desembre (rec. d'empara 7684-2021, ECLI:CA:TC:2024:145). Butlletí Oficial de l'Estat, núm. 5, de 6 de gener del 2025.

Tribunal Suprem, Sala Civil. (2024). Sentència núm. 915/2024, de 26 de juny (rec. 6604/2023, ECLI:CA:TS:2024:3546).

Tribunal Suprem, Sala Civil. (2024). Sentència núm. 1695/2024, de 17 de desembre (ECLI:CA:TS:2024:6249).

Tribunal Suprem, Sala Civil. (2015). Sentència núm. 680/2015, de 26 de novembre (rec. 36/2015, ECLI:CA:TS:2015:4900).

Tribunal Suprem, Sala Civil. (2011). Sentència núm. 54/2011, d'11 de febrer (rec. 500/2008, ECLI:CA:TS:2011:505).

Audiència Provincial de La Corunya, Secció Tercera. (2025). Sentència núm. 24/2025, de 22 de gener (rec. 724/2024, ECLI:CA:APC:2025:197).

Esteve Mallent, L. (2025). *Manual pràctic sobre violència de gènere, violència domèstica i sobre la infància: Qüestions pràctiques i processals*. Tirant el Blanch.

Marchal Escalona, A. N. (Coord.). (2010). *Manual de lluita contra la violència de gènere*. Aranzadi.

Magre Servet, V. (2023). *Guia pràctica de delictes de violència de gènere i contra la llibertat sexual: Adaptada a la Llei Orgànica 4/2023, del 27 d'abril*. La llei.

Esglésies Canle, I. C., & Lameiras Fernández, M. (2009). *Violència de gènere: Perspectiva jurídica i psicosocial*. Tirant el Blanch.

ANNEX ÚNIC

INFORME DE SEGUIMENT PDT JUTJAT VIDO 1 DE SABADELL

Jutjat de Violència sobre la Dona N.1

Execució forçosa ■■■/2023 - 2

Comunicat d'inici

02.05.25

Usuaris del servei

Familiar custodi: Noemí ■■■■■ (mare)
Familiar no custodi: ■■■■■ Daniel ■■■■■ (pare)
Infants: Alaya ■■■■■ (17/06/2020, 4 anys)

En data 12.02.25 rebem per part del Departament d'Igualtat i Feminisme, la documentació per donar inici al règim de comunicació i relació entre l'Alaya ■■■■■ i el seu pare el Sr. ■■■■■ Daniel ■■■■■.

Tal i com indica l'Auto de 28 de novembre de 2024 "*Acuerdo la intervención del STPT de Sabadell, estableciéndose un régimen de visitas supervisadas entre padre e hija por espacio de dos horas a la semana, siendo los profesionales quienes emitan oportunos informes sobre la evolución de la relación paterno-filial.*"

El Servei Tècnic de Punt de Trobada estableix, com a protocol de funcionament, la realització d'entrevistes inicials amb els i les usuàries del servei, previ a l'inici del règim de visites.

En data 28.02.25 es realitza l'entrevista d'inici amb la mare, que refereix les seves circumstàncies actuals, les que els han portat al servei i les expectatives del règim de visites en el Punt de Trobada.

En data 07.03.25 es realitza l'entrevista d'inici amb el pare, en la que ens exposa la seva situació actual, les circumstàncies que els han portat al servei i les expectatives que té de les visites al Punt de Trobada.

El 21.03.25 es porta a terme l'entrevista inicial amb l'infant, on les tècniques referents l'acompanyen a familiaritzar-se amb l'espai i les professionals.

D'acord amb la disponibilitat de la família i del servei, es programen visites supervisades setmanals els divendres, de 17:30 hores a 18:30 hores. Així, **es programa la primera visita el dia 02 de maig de 2025**, on les dues parts arriben puntuals al servei amb actitud col·laboradora. La nena es mostra receptiva al contacte amb el pare, donant-se la trobada en un context tranquil, emotiu i lúdic.

Per que consti en procediment,

Generalitat de Catalunya
Departament d'Igualtat i Feminismes
Direcció General per a l'Eradicació
de les Violències Masclistes
Servei Tècnic de Punt de Trobada
Barcelona 2

Servei Tècnic Punt de Trobada Sabadell

Jutjat de Violència sobre la Dona N.1 de Sabadell

Execució forçosa 00/2023 – 2

Informe de Seguiment 1

02/08/2025

Usuaris del servei

Familiar custodi: Noemí [REDACTED] (mare)

Familiar no custodi: [REDACTED] Daniel [REDACTED] (pare)

Infants: Alaya [REDACTED] (17/06/2020, 5 anys)

Històric de la intervenció en el STPT:

Data d'inici de les visites: 02/05/2025

Règim de visites inicial: Visites tutelades setmanals d'una hora

Núm. visites tutelades programades des de l'inici: 14

Núm. visites tutelades realitzades des de l'inici: 10

Núm. d'entrevistes realitzades en total: 6

3 entrevistes d'inici (amb el pare 1, amb la mare 1 i amb la nena 1)

2 entrevista de seguiment (amb la mare 1 i amb el pare 1)

1 entrevista d'incidències (amb la mare)

ANTECEDENTS

En data 12/02/2025 rebem per part del Departament d'Igualtat i Feminisme, la documentació per donar inici al règim de comunicació i relació entre Alaya [REDACTED] i el seu pare, el Sr. [REDACTED] Daniel [REDACTED].

La sentència l'Auto de 28 de novembre de 2024 indica: *"Acuerdo la intervención del STPT de Sabadell, estableciéndose un régimen de visitas supervisadas entre padre e hija por espacio de dos horas a la semana, siendo los profesionales quienes emitan oportunos informes sobre la evolución de la relación paterno-filial."*

El 02/05/2025 de 17:30h – 18:30h va ser el dia acordat amb la família per fer la primera intervenció del servei.

En relació a l'evolució del règim de visites ens remetem al comunicat d'inici del 02/05/2025.

METODOLOGIA

- Entrevista d'inici, incidències i seguiment amb Noemí [REDACTED], el 28/02/2025, 09/04/2025 i 30/07/2025, respectivament.
- Entrevista d'inici i seguiment amb [REDACTED] Daniel [REDACTED], el 07/03/2025 i el 13/06/2025, respectivament.
- Entrevista d'inici amb Alaya [REDACTED], el 21/03/2025.
- Coordinacions amb serveis intervinents, amb SIAD el 23/05/2025 i el 18/07/2025.
- Observacions i intervencions tècniques realitzades des de la primera visita.

INTERVENCIÓ TÈCNICA I EVOLUCIÓ DEL CAS

Evolució del règim establert

Actualment, el règim de visites és de visites tutelades setmanals d'una hora de duració. D'ençà es va realitzar la primera visita s'han anul·lat 4 visites. En 3 ocasions, el pare no ha pogut assistir a les visites, 2 d'elles refereix per temes mèdics i la 3ra per temes laborals, en cap cas aporta documentació. Sobre la 4ta incompareixença, és la mare qui refereix problemes mèdics pels quals no pot acompanyar a la menor al servei i aporta documentació al respecte.

Pel que fa al pla de treball actual vers l'infant, l'objectiu principal és crear el vincle amb la part no custòdia, així com crear un vincle de confiança amb les tècniques del servei.

D'altra banda, sobre el pla de treball amb la part no custòdia és brindar un espai on es pugui crear un vincle amb la seva filla, així com donar eines i estratègies per tal de facilitar la relació amb la nena. També el reconeixement dels errors propis i l'adquisició d'empatia amb la menor.

Sobre el pla de treball amb la part custòdia, l'objectiu principal es promoure que aquesta faciliti i col·labori activament en el desenvolupament del vincle entre la menor i el pare, garantint l'interès superior de la menor. També establir un vincle de confiança amb les tècniques del servei.

Referent als infants

L'Alaya arriba contenta al servei, generalment en braços de la seva mare i abraçades. Quan les tècniques diuen a la nena d'entrar al servei, ella baixa dels braços de la seva mare i entra animada al servei. En una ocasió la nena va verbalitzar no voler entrar a la visita parlant amb la tècnica, quan aquesta va preguntar el motiu la nena refereix que va ser la mare qui li havia dit

que ho comuniqués a "las chicas" del servei. Tot i això, quan la tècnica li va preguntar que volia fer, la nena va dir: jugar i va entrar corrent.

Durant les visites, la menor es mostra alegre, juga amb el pare amb les nines, fent joc simbòlic donant de menjar als bebès de joguina asseguts al voltant de la taula. També juguen amb la cuineta de joguina preparant diferents àpats. En algunes ocasions munten puzles asseguts al voltant de la taula, generalment quan passen una estona asseguts, el pare asseu a la nena sobre les seves cames perquè estigui còmode. La nena ho accepta sense posar cap resistència, se la veu contenta i riallera quan parlen.

Les converses amb el pare giren al voltant del joc que estan fent en el moment, si bé la nena contesta a les preguntes que li fa el pare sobre el seu dia a dia, però la nena no explica res de manera espontània. Quant a les mostres d'afecte, la nena permet que el pare sigui afectuós, deixa que l'abraci en arribar a les visites i li faci petons, així com accepta les carícies espontànies, sobretot quan fan puzles i s'asseu a les seves cames.

Referent a la part no custòdia

El Sr. Daniel es mostra respectuós amb les professionals del servei i manté una actitud col·laboradora durant les visites. Tanmateix, es detecten dificultats en la regularitat de l'assistència, havent registrat tres incompareixences en un període de tres mesos. Aquesta manca de consistència ha estat abordada en entrevista, incidint en la importància de la regularitat, la seguretat i la disponibilitat per part de l'adult com a elements fonamentals per afavorir la creació i consolidació del vincle amb la menor.

Pel que fa al desenvolupament de les visites, el Sr. es mostra disponible a adaptar-se a les propostes de joc de la menor, compartint amb ella activitats com jugar amb nines, fer puzles i realitzar joc simbòlic amb la cuineta. El seu llenguatge i to de veu són adequats a l'edat de la nena, si bé en alguna ocasió se li ha indicat la necessitat d'eleva lleugerament el volum de veu per tal que les professionals puguin garantir una correcta supervisió de la interacció, fet que el pare a entès i a dut a terme.

Pel que fa la relació amb la menor, no s'observa un vincle preservat entre la nena i el seu pare. En l'entrevista amb el progenitor s'aborda aquesta situació i la preocupació del pare sobre el no reconeixement de l'Alaya sobre la seva figura. Per tal de facilitar un acostament progressiu es va proposar com a possible intervenció, l'elaboració d'unes fitxes adreçades a la menor amb l'objectiu de facilitar el coneixement de la menor envers el seu pare i la família paterna. Si bé el progenitor va manifestar inicialment la seva disposició a participar en aquesta proposta, fins ara només s'ha elaborat una fitxa, i no s'ha evidenciat una continuïtat ni un compromís actiu per part seva en el seguiment d'aquesta línia de treball.

Tanmateix fins al moment, no s'ha ofert a la menor cap explicació clara sobre la identitat del seu pare ni sobre el motiu de la seva presència al servei, fet que dificulta l'establiment de qualsevol inici de vinculació.

Tot i que el Sr. [REDACTED] verbalitza reiteradament la seva voluntat d'establir un vincle amb la menor, la seva actitud presenta certa contradicció amb això, com a mostra d'això s'observen les incompareixences o la falta d'adhesió al pla de treball. Així mateix, el progenitor ha manifestat la seva intenció de traslladar-se a Suïssa per motius laborals. Tot i que ha plantejat la possibilitat de mantenir les visites mitjançant videotrucades i trobades esporàdiques amb una freqüència bimensual, les professionals de l'equip li han traslladat que aquest tipus de contacte podria resultar contraproduent per a l'establiment i consolidació del vincle amb una menor de l'edat de l'Alaya. Tanmateix, el progenitor no ha explorat cap alternativa ni ha donat, a data d'avui, una resposta ferma respecte a aquest possible canvi.

Referent a la part custòdia

La Sra. Noemí [REDACTED] assisteix regularment al servei mostrant generalment una actitud cordial vers les tècniques. Des de l'inici de les visites, s'han registrat diverses discrepàncies en les perspectives entre les professionals i la mare. Per exemple, la mare refereix que la nena en acabar la visita li va explicar que el pare havia comentat "*que envidia, a ver si me llevais con vosotras*" al comentar-li la nena que marxaria a Eivissa amb la mare de vacances. En aquesta situació, les tècniques del servei van considerar el comentari quelcom poc rellevant i, d'altra banda, la mare va considerar que tenia importància suficient com per que hagués estat informada en acabar la visita.

També s'ha donat alguna situació en què, tenint en compte el context de la visita supervisada, les tècniques no van detectar, durant la visita, que el pare donés diners a la menor. Per aquest motiu, quan la menor ho va explicar a la mare, aquesta s'ha mostrat molt afectada causant una pèrdua de confiança en el servei.

Pel que fa la relació amb la menor, la mare es mostra protectora amb ella, portant-la al servei en braços i evitant que la nena pugui baixar al terra fins que les tècniques ho indiquen, fent més complexa l'entrada de l'Alaya al servei. Així mateix, la mare refereix desconfiança vers la motivació i compromís del pare a crear un vincle amb la menor degut a les reiterades incompareixences d'aquest al servei.

Cal destacar també dificultats per part de la mare en l'acompanyament del procés de vinculació entre la menor i el seu pare, referint-se habitualment al progenitor com "*el chico*". Durant una entrevista, la mare va explicar que emprava aquesta expressió perquè és així com s'hi refereix la menor. Tot i les recomanacions realitzades des de l'inici per part de les professionals, advertint que aquest tipus de referència pot generar confusió en la menor i no afavoreix una vinculació clara, aquesta pràctica s'ha mantingut. No obstant això, en l'última entrevista s'ha tornat a incidir en la importància de reconèixer i validar el rol parental del Sr. Daniel també a través del

llenguatge. Davant d'aquesta intervenció, la mare ha expressat entendre'n la rellevància i s'ha mostrat oberta a modificar aquesta forma de referir-s'hi, afavorint així un posicionament més facilitador i respectuós amb el vincle pare-filla.

En diverses ocasions, quan la progenitora s'ha posat en contacte telefònicament amb l'equip de STPT, la menor ha estat present durant les trucades, en les quals es tractaven temes relacionats amb el pare i es manifestaven apreciacions personals sobre la situació. Aquesta circumstància posa de manifest la dificultat per preservar la menor del conflicte entre adults. Si bé, a l'inici de les visites, la mare solia parlar amb les professionals en presència de la menor quan arribava al servei, un cop se li va indicar que evités fer-ho, va començar a respectar aquesta indicació durant les visites presencials. Tot i això, a nivell telefònic no s'ha aconseguit evitar que la mare tracti aquests temes amb les professionals mentre la menor està present.

Amb tot, es percep a la mare com el vincle de seguretat i adult de referència principal del menor.

VALORACIÓ I PROPOSTA TÈCNICA

Des del Servei Tècnic de Punt de Trobada, s'emet el present informe sobre el seguiment del règim de relació i comunicació entre la menor, Alaya [REDACTED] de 5 anys i el seu pare Sr. [REDACTED] Daniel [REDACTED]. Aquest informe es basa en l'observació de les estades patern-filials, de manera que la informació que conté es circumscriu als últims 3 mesos de la intervenció dins aquest context.

En relació a la menor, s'ha adaptat a la dinàmica del Servei a pesar de les dificultats observades en els seus progenitors. En alguna ocasió, ha verbalitzat no voler venir al Servei però finalment ha passat a la sala on s'espera el pare. S'haurà de seguir observant com els progenitors es col·loquen davant aquesta situació que de no ser reconduïda podria ser perjudicial per la menor.

En relació amb la part no custòdia, es considera necessari continuar treballant amb ell aspectes clau per a l'establiment del vincle, com l'empatia envers la menor i la comprensió de les seves necessitats emocionals i evolutives. En aquest sentit, es detecten dificultats en la seva capacitat per mantenir una implicació sostinguda en el temps, així com per assumir responsabilitats pròpies del seu rol parental. Es recalca, per tant, la importància de reforçar el seu compromís tant amb la relació amb l'Alaya com amb les orientacions tècniques, ajustant les seves expectatives i accions a la realitat i ritmes de la menor.

Sobre la necessitat de crear un vincle amb la seva filla expressada pel progenitor, es detecta una incoherència entre aquest discurs i les accions concretes que se n'esperarien. Aquesta discrepància es manifesta en la seva poca implicació en les propostes professionals, la manca de responsabilització en el procés i una actitud sovint centrada en buscar l'aprovació de les professionals més que no pas en les necessitats i ritmes de la nena, com per exemple al saludar a la menor amb una abraçada mentre mira a les tècniques que supervisen la visita. D'altra banda, tenint en compte l'edat de l'Alaya (5 anys) i la fase inicial del procés vincular, la proposta del pare

sobre el canvi en el règim de visites en cas d'anar a viure a Suïssa, no es considera viable ni beneficiosa per establir un vincle segur i sostingut amb la menor.

Quant a la part custòdia es valora positivament la seva predisposició a escoltar les indicacions de les tècniques, tot i això s'observen dificultats per facilitar i acompanyar a la nena en aquest procés. També es considera important seguir treballant la vinculació amb el servei i la confiança amb les tècniques, així com es mantingui vinculada al servei d'acompanyament psicològic al que està assistint.

Per aquest motiu i per tal de seguir treballant amb la família, **proposem mantenir el règim de visites supervisades setmanals, amb l'objectiu de seguir treballant amb els progenitors i seguir construint el vincle patern-filial. Per aconseguir aquest objectiu, es considera necessari que els progenitors s'impliquin amb el pla de treball proposat per l'equip tècnic.**

Recordem que el Decret 357/2011, de 21 de juny, estableix que: *"El Servei tècnic de punt de trobada es concep com un servei transitori, amb durada imprescindible tenint en compte l'interès del o la menor"* i que *"Amb caràcter general, el temps d'utilització del Servei tècnic de punt de trobada vindrà determinat per l'òrgan derivant amb un termini màxim de 12 mesos, prorrogables per períodes de 3, motivats. La utilització màxima del servei no ha d'excedir els 18 mesos de durada"*.

Per que consti en procediment,

 Generalitat de Catalunya
Departament d'Igualtat
i Feminisme
Direcció General per a l'Eradicació
de les Violències Masclistes
Servei Tècnic de Punt de Trobada
Sabadell

Servei Tècnic Punt de Trobada Sabadell

Jutjat de Violència sobre la Dona N.1 de Sabadell

Execució forçosa ■/2023 – 2

Informe de seguiment, d'incidències i tancament

20/10/2025

Usuaris del servei

Familiar custodi: Noemí ■■■■■ (mare)

Familiar no custodi: ■■■■ Daniel ■■■■■ (pare)

Infants: Alaya ■■■■■ (17/06/2020, 5 anys)

Històric de la intervenció en el STPT:

Data d'inici de les visites: 02/05/2025

Règim de visites inicial: Visites tutelades setmanals d'una hora

Núm. visites supervisades programades des de l'inici: 24

Núm. visites supervisades realitzades des de l'inici: 14

Núm. d'entrevistes realitzades en total: 8

3 entrevistes d'inici (amb el pare 1, amb la mare 1 i amb la nena 1)

2 entrevista de seguiment (amb la mare 1 i amb el pare 1)

2 entrevistes de tancament (amb la mare 1 i amb la nena 1)

1 entrevista d'incidències (amb la mare)

Resum situació de les visites des de l'emissió del darrer informe: (02.08.25)

Núm. de visites programades: 9

Núm. de visites realitzades: 4

Absències part custòdia: 2

Absències part no custòdia: 3

ANTECEDENTS

En data 12/02/2025 rebem per part del Departament d'Igualtat i Feminisme, la documentació per donar inici al règim de comunicació i relació entre Alaya [REDACTED] i el seu pare, el Sr. [REDACTED] Daniel [REDACTED].

La sentència l'Auto de 28 de novembre de 2024 indica: *"Acuerdo la intervención del STPT de Sabadell, estableciéndose un régimen de visitas supervisadas entre padre e hija por espacio de dos horas a la semana, siendo los profesionales quienes emitan oportunos informes sobre la evolución de la relación paterno-filial."*

El 02/05/2025 de 17:30h – 18:30h va ser el dia acordat amb la família per fer la primera intervenció del servei.

En relació a l'evolució del règim de visites ens remetem al comunicat d'inici del 02/05/2025 i l'informe de seguiment 1 del 02/08/2025.

METODOLOGIA

- Entrevista de tancament amb Noemí [REDACTED], el 17/10/202.
- Entrevista de tancament amb Alaya [REDACTED], el 17/10/2025.
- Coordinacions amb serveis intervinents, amb Serveis socials el 24/09/2025 i amb SIAD el 03/10/2025.
- Observacions i intervencions tècniques realitzades des de la primera visita.

INTERVENCIÓ TÈCNICA I EVOLUCIÓ DEL CAS

Evolució del règim establert

Actualment, el règim de visites és de visites supervisades setmanals d'una hora de duració. D'ençà de l'últim informe s'han anul·lat 6 visites. En 3 ocasions, el pare no ha pogut assistir a les visites, refereix motius laborals i no aporta documentació acreditativa. Pel que fa les 2 incompareixences de la part custòdia, la primera es deguda a un compromís del qual van avisar a l' inici de l'establiment de les visites, l'altra a per malaltia de la menor, aporta documentació.

Pel que fa al pla de treball actual vers l'infant, l'objectiu principal és crear el vincle amb la part no custòdia, així com crear un espai de seguretat on la menor pugui actuar lliurement.

D'altra banda, sobre el pla de treball amb la part no custòdia és brindar un espai on es pugui crear un vincle amb la seva filla, així com donar eines i estratègies per tal de facilitar la relació amb la menor.

Sobre el pla de treball amb la part custòdia, l'objectiu principal es la col·labori activament en el desenvolupament del vincle entre la menor i el pare, garantint l'interès superior de la menor.

Referent a l'infant

L'Alaya arriba al servei de bon humor, tot i que amb una certa timidesa. Quan entra i les tècniques li parlen, respon sempre amb un somriure.

Al llarg de les visites, no s'aprecien canvis destacables respecte a l'informe anterior. La nena es mostra alegre i participa activament en el joc amb el pare. Juguen amb les nines fent joc simbòlic, com ara donar menjar als bebès de joguina asseguts al voltant de la taula, o bé preparen diferents àpats amb la cuineta de joguina.

Les converses entre pare i filla acostumen a girar al voltant del joc que estan fent. Tot i que la nena respon a les preguntes del pare sobre el seu dia a dia, no sol iniciar converses de manera espontània.

Quant a les mostres d'afecte, l'Alaya es mostra receptiva: permet que el pare l'abraci en arribar, li faci petons i accepta les seves carícies. Tanmateix, si bé es percep com la menor també s'apropa al seu progenitor per abraçar-lo, quan s'escolta el timbre de la porta la menor marxa sense acomiadar-se del pare.

Referent a la part no custòdia

El Sr. **[REDACTED]** Daniel **[REDACTED]** manté una actitud respectuosa envers les professionals del servei i es mostra col·laborador durant les visites amb la seva filla. Tot i això, persisteixen dificultats en la regularitat de l'assistència, ja que s'han registrat tres incompareixences en un període de dos mesos. Aquesta manca de continuïtat s'ha intentat abordar mitjançant una entrevista de seguiment, a la qual el progenitor no ha comparegut.

Pel que fa al desenvolupament de les visites, la dinàmica observada manté similituds amb la del trimestre anterior. El Sr. **[REDACTED]** es mostra disponible i receptiu a les propostes de joc de la menor, participant en activitats compartides com jugar amb nines, fer puzles i realitzar joc simbòlic amb la cuineta de joguina. El seu llenguatge i to de veu són adequats a l'edat de la nena.

Respecte a la relació amb la menor, no s'observa un vincle afectiu preservat entre ambdós. Aquesta qüestió ja havia estat recollida en l'informe anterior, en relació amb la manca d'explicacions clares a la menor sobre el motiu de la seva presència al Punt de Trobada. Durant les intervencions prèvies i posteriors a les visites, s'ha tornat a abordar aquest aspecte amb el progenitor, amb l'objectiu de definir la manera més adequada i ajustada a l'edat de la nena per

oferir-li una explicació coherent sobre el context de les trobades. S'acorda amb el Sr. [REDACTED] que, en la propera entrevista de seguiment, aportarà propostes per treballar aquest aspecte i com s'ha dit anteriorment, no assisteix a l'entrevista programada.

En anunciar al progenitor el final de les visites, aquest respon dient "vale". Per tal de poder abordar aquest tema, programa una entrevista el dia 17/10/2025 a la qual el Sr. [REDACTED] no assisteix, sent aquest el segon cop que no es presenta a una entrevista programada al servei.

Referent a la part custòdia

La Sra. Noemí [REDACTED] assisteix de manera regular al servei i manté, en general, una actitud cordial i respectuosa envers les professionals del Punt de Trobada (PdT). Des de l'elaboració de l'últim informe, s'ha pogut observar una millora progressiva en la comunicació i en la confiança establerta entre la progenitora i les tècniques del servei.

Pel que fa a la relació amb la menor, la mare es mostra protectora i atenta a les seves necessitats, mantenint una actitud centrada en el benestar emocional de la nena. Manifesta preocupació per la possible afectació que pot generar en la menor la relació intermitent amb el pare. Es constata que la Sra. [REDACTED] exerceix el rol d'adult de referència principal i representa el vincle de seguretat per a la nena.

En relació amb la dinàmica familiar, i tenint en compte tant les incompareixences registrades en el trimestre anterior com les produïdes en l'actual període, la progenitora manifesta desconfiança envers la motivació i el compromís del pare a l'hora d'establir i mantenir un vincle estable amb la menor.

Pel que fa a l'acompanyament de la menor, la progenitora ha mostrat durant aquest període una actitud més proactiva i implicada, sol·licitant orientació a les professionals del servei quan ha tingut dificultats en la gestió d'algunes situacions, per exemple quan la menor no ha volgut anar al PdT perquè a la sortida de l'escola estava jugant al parc amb els seus amics. Així mateix, ha acollit positivament les recomanacions plantejades i n'ha aplicat les indicacions de manera adequada.

Finalment, cal destacar que la Sra. [REDACTED] ha mantingut una actitud informadora i col·laboradora amb les professionals del servei, comunicant les seves inquietuds respecte a la relació amb el progenitor. Ha referit, mostrant converses de Whatsapp, diversos episodis en què el pare no custodi ha intentat concertar trobades fora del PdT o bé li ha demanat que fos ella qui no assistís a la visita en els casos en què ell no podia acudir.

VALORACIÓ I PROPOSTA TÈCNICA

Des del Servei Tècnic de Punt de Trobada, s'emet el present informe sobre el seguiment del règim de relació i comunicació entre la menor, Alaya [REDACTED] de 5 anys i el seu pare Sr. [REDACTED] Daniel [REDACTED]. Aquest informe es basa en l'observació de les estades patern-filials, de manera que la informació que conté es circumscriu als últims 3 mesos de la intervenció dins aquest context.

En relació a la menor, s'ha adaptat a la dinàmica del Servei a pesar de la gran quantitat d'incompareixences realitzades entre ambdós progenitors. Amb tot, s'observa a la menor mostrant una actitud tranquil·la davant la finalització de les visites.

En relació amb la part no custòdia, es valora negativament el seu compromís i implicació amb el procés de revinculació amb la seva filla, així com amb l'assistència a les visites i el seguiment del pla de treball.

Quant a la part custòdia es valora positivament la seva predisposició a escoltar les indicacions de les tècniques, així com la seva aplicació posterior en el dia a dia per tal de millorar l'acompanyament de la menor. D'altra banda, es valora positivament la preocupació de la progenitora vers les necessitats emocionals de la menor sobretot de cara al tancament de les visites i una possible reobertura en el futur.

Així mateix, es destaca que aquesta intermitència per part del progenitor no custodi s'ha registrat prèviament en el seu primer conveni regulador de visites amb la menor, el qual tampoc complia de manera regular i els va portar a la realització de visites al Punt de Trobada després de 4 anys sense tenir relació amb l'infant, segons relaten ambdues parts.

D'ençà es va iniciar el règim de visites, l'actitud del progenitor ha estat inconsistent, amb una baixa implicació respecte la construcció del vincle amb la seva filla. Per aquest motiu i per tal de poder protegir emocionalment a la menor, **proposem desprogramar el règim de visites Tenint en compte l'Article. 18 Suspensió de l'actuació del Servei Tècnic de Punt de Trobada 18.2** *Per iniciativa del Servei Tècnic de Punt de Trobada es podrà suspendre preventivament i temporalment el Servei. En aquest cas es remetrà un informe urgent, en un termini màxim de 72 hores, a l'òrgan derivant comunicant de forma motivada la mesura acordada, i sol·licitant, si escau, resolució de finalització del servei quan la suspensió es fonamenti en una de les següents causes:*

- a) *Absència continuada de les parts que impossibiliti l'actuació del Servei tècnic de punt de trobada.*
- b) *L'incompliment reiterat per les parts dels usuaris de qualsevol dels deures o compromisos previs adquirits.*

Recordem que el Decret 357/2011, de 21 de juny, estableix que: *"El Servei tècnic de punt de trobada es concep com un servei transitori, amb durada imprescindible tenint en compte l'interès del o la menor" i que "Amb caràcter general, el temps d'utilització del Servei tècnic de punt de trobada vindrà determinat per l'òrgan derivant amb un termini màxim de 12 mesos, prorrogables per períodes de 3, motivats. La utilització màxima del servei no ha d'excedir els 18 mesos de durada".*

Per que consti en procediment,

Generalitat de Catalunya
Departament d'Igualtat
i Feminisme
Direcció General per a l'Erradicació
de les Violències Masclistes
Servei Tècnic de Punt de Trobada
Sabadell

Servei Tècnic Punt de Trobada Sabadell